Bir işçi lideri katledildi

Finans Kapital «Kapıkullarının» Yeni Cinayeti.

Yıllardır seri cinayetlerine hunharca devam eden finans kapital «memurları» son olarak Hıdır Altınay arkadaşımızı kanunları hiçe sayarak katletmişlerdir. Veli Demiröz, işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşu için verilmekte olan mücadeleye baş koymuş, genç ve gözüpek bir kardeşimizdi.

Hıdır Altınay, sarı sendikalara karşı önceki ay kurulan ve hızla gelişen HÜR-PER-SEN (Hastahane ve Üniversiteler Personeli Sendikası) nın aktif bir üyesiydi.

Hür-Per-Sen son zamanlarda Hacettepe ve Ankara Tıp Fakültesinde yoğunlaşan devrimci çabaların ve yaratılan birikimin sonucunda kurulmuş ve kısa zamanda işveren durumundaki yöneticilere karşı başarılı eylemler vererek, üniversite ve hastahane personeli için güçlü bir silâh haline gelmişti.

Hatırlarsak, sendikanın son eylemi, bini aşkın Hacettepe işçi ve personelinin rektörlük ve başhekimlik binalarını işgal ederek haklarını istemeleri olmuş, arkasından Üniversite tatil edilmiş, polis çağırılmış, ertesi gün de öğrenci yurduna bildiğimiz kolluk saldırısı düzenlenmişti.

Saldırının üzerinden bir hafta geçmeden sendika genel sekreteri Hıdır Altınay arkadaş polis tarafından emniyete götürülmüş ve orada sorgusu sırasında ya da daha sonra öldürülmüştür. Tarafsız bir tıp heyeti tarafından otopsinin yapılması bu hakikati ortaya çıkaracaktır. Katiller Hıdır'ın 10'cu kattan aşağı atlayarak intihar ettiğini söylemektedirler, savcı da bunu teyid etmektedir.

CİNAYETİN HESABI MUTLAKA SORULACAKTIR

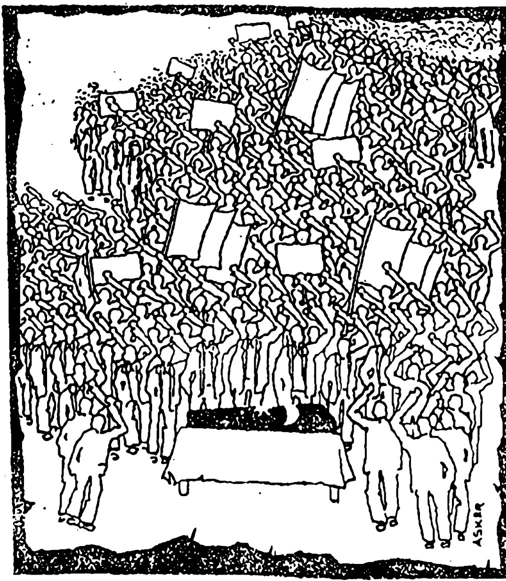
Böyle «intihar» türünden cinayetleri hangi uzman CIA ajanlarının Amerika gibi Türkiye'de de uyguladıklarını biliriz. Hıdır Altınay intihar etmemiş, finans kapitalin köpekleri tarafından öldürülmüştür.

Hıdır, ya sorgusu esnasında işkence yoluyla öldürülüp, sonra pencereden aşağı atılmıştır, ya da canlı canlı 10'cu kat penceresinden atılarak öldürülmüştür. Finans kapital ve tüm karşı - devrimciler bilsinler ki bu cinayetin de hesabı bir gün mutlaka faillerinden sorulacaktır.

KARDEŞLER;

İkinci Kurtuluş Savaşımızın şehitleri gitgide artıyor. Ve....t'lar, Taylan'lar, Necmettin'ler, Hıdır'lar ve daha niceleri.. Karşı - devrimcilerin işçi sınıfından aldığı şehitlerin sayısı çoğalmaktadır. Çünkü düşman, işçi sınıfının devrimci eylemlerinin, Halk Kurtuluş Mücadelesinin öncü meşalesi olduğunu bilmektedir. Çünkü düşman, örgütlü bir işçi sınıfının kitleleri çığ gibi peşinde

Devamı 5. sayfada.

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

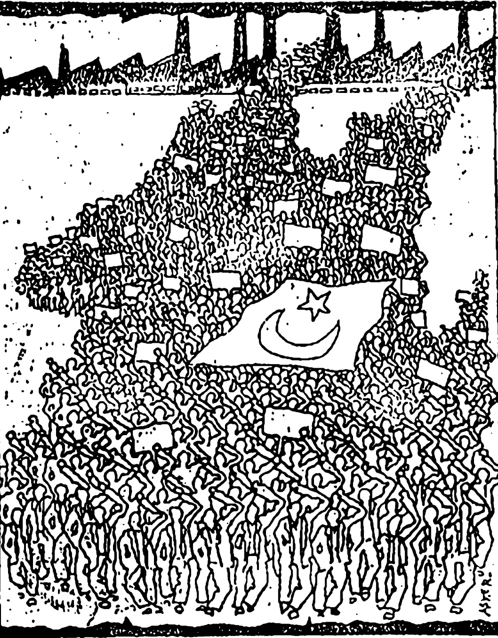
Haftalık Siyasi Gazete • Sahibi: Hikmet Kıvılcımlı • YILI: 1 — SAYI: — 18 — 2 MART 1971 SALI • Fiyatı 100 Kuruş

İŞÇİ SINIFI, SAPMALARI MAHKÛM EDİYOR...

VANDA SEKİZ BİN İŞÇİ DİRENİŞ KARARI ALDI

Van bölgesinde Karayolları, YSE ve DSİ kuruluşlarında çalışan sekiz bin işçi direniş kararı almışlardır.

Sarı sendikacıların işçi hareketlerini geciktirme çabaları bir sonuç vermemiş, sendikacıları toplantıya zorlayan işçiler işverenlere Mart başına kadar mehil

vermek şartıyla direniş kararı almışlardır.

AKDENİZ GÜBRE SANAYİİ İŞÇİLERİ SENDİKAYI SATILMIŞ İLAN ETTİ.

Akdeniz Gübre Sanayiinde çalışan işçiler, bir bildiri yayınlayarak bağlı bulundukları Aksan sendikasının işverenlerin dümen suyunda olduğunu, işçileri sattığını belirtmişlerdir. İşçiler ayrıca mücessesedeki kirli oyunlardan söz ederek, kurum yöneticilerinin şahsi çıkar ve ikbal peşinde koştuklarını belirtmişlerdir.

İŞÇİ HAREKETİ DURDURULAMAYACAKTIR

Bu olayların iki önemli yönü vardır:

1 — Devrimci işçi hareketi büyük şehirlerden daha küçük şehirlere doğru hızla yayılmaktadır. Büyük sanayi merkezlerindeki işçi hareketleri artan bir ivmeyle devam ederken, Anadolu'daki işçiler de çok ciddi bir silkiniş içine girmişlerdir.

2 — Şimdiye kadar sendikacılar üzerine fazla baskı yapmayan işçi kesimleri bile büyük bir uyanış içinde sarı sendikacılığın tasfiyesine doğru adım atmaktadırlar. Tabanı busbütün elinden kaçıracağını gören sendikacılar ise işçi kitlesinden gelen baskılara karşı çıkamamaktadır. Böylece, dalga dalga gelişen işçi hareketi sarı veya oportünist sendikaların üstünden çığ gibi akıp geçecektir.

İŞÇİ SINIFI PRATIĞI SAPMALARI REDDEDİYOR

Yukarıda verdiğimiz ufacık iki haberden bile alacağımız dersler vardır.

Şöyle ki:

1 — Devrimci işçi hareketinin Anadolu'ya yayılması, proletaryanın sadece tarihi misyonu kitaplarda kalan bir sınıf olmayıp, aynı zamanda fiili güç olduğunu sosyal pratikte bir kez daha kanıtlayan bir olgudur.

İşçi sınıfını sanayinin merkezleştiği büyük şehirlerden ibaret görerek, Anadolu'nun diğer kesimlerini «köylülük» diye kabul etmenin affedilmez bir hata olduğunu artık anlamalıyız.

2 — Yukarıda sözünü ettiğimiz işçiler genel hatlarıyla sanayi işçileri sayılırlar. Bunlara tarım proletaryasının devrimci gücünü de eklediğimiz zaman işçi sınıfının nicel ve nitel önemi açıkça ortaya çıkar.

3 — Anadolu'daki işçilerin kendi köyleriyle bağıntıları büyük kentlerdeki sanayi işçilerin bağlarından daha güçlü ve somuttur. Gerçekten devrimci köylü örgütlenmesinin işçilerin bilfiil çabalarıyla etkinlik kazanacağını kabul ettiğimize göre, Anadolu'da işçi hareketinin güçlenmesi, köylülük içinde çalışacak proleter kökenli militanların da sayıca yüksek olacağının bir kanıtıdır.

4 — Tüm devrimci mücadele ancak ve ancak PROLETARYA PARTİSİ önderliğinde yürütüleceğine göre, bu partinin üç beş büyük şehire sıkışıp kalacak bir parti olmayacağı açıktır. Tersine, işçi sınıfı ülke çapında yaygınlığına ve sahip olduğu devrimci dinamizme uygun olarak, Türkiye'nin dört bir yanında örgütlenecektir. Böylece mahalli köylü örgütlenmesi ve eylemleri Proletaryanın önderliğinde disiplinli bir şekilde gerçekleşecektir.

5 — İşçi sınıfının uzun süre sarı veya oportünist

Devamı 5. sayfada

C.H.P. KARIŞTI

Milletvekili maaşlarının 7500'de kalması ve bu tutarın ödenmesinin engellenmemesi için CHP'nin diğer burjuva partileriyle Anayasa değişikliği üzerinde anlaşmaya gitmesi partiyi karıştırmıştır.

Parti içindeki sağ muhalif unsurlar Ecevit ekibinin bu açığını fırsat bilerek saldırıya geçmişler. Ecevit ekibi ise tornistan ederek maaşlar için anayasa değişikliğinden vazgeçeceğini söylemiştir.

Orta sol görünümlü ekibin ayağı sürçmüştür. Sağ muhalefet ise sureti haktan görünerek, vatan millet edebiyatı içinde ortaya çıkmaktadır. Bu manzara tipik bir burjuva partisinin içindeki çeşitli ali cengiz oyunlarını, tahtaravallıcılığı açıkça ortaya koymaktadır.

Kendisine «orta sol» süsü veren, ama gerçek anlamda bir sosyal demokrat çizgiyi izlemekten kaçınan CHP İktidar ekibi samimiyetsiz davranmanın, tutuk ve pasif kalmanın cezasını çekmektedir. Orta sol ekibinde şüphesiz ki iyi niyetli kişiler var-

Devamı 5. sayfada

Devrimci (Ordu gençliğinde) kıyım

Bundan bir süre önce beş askeri tıbbiye öğrencisi, (sol propaganda yaptıkları, devrimci eylemlere katıldıkları» gerekçesiyle okul komutanlığı tarafından mahkemeye verilmişti. Askeri mahkeme, bu beş askeri tıbbiyeli için berat kararı verdi. Buna rağmen, Lütfü Dokuzoğlu, Necati Ertürk, Gürhan Diriz, Murat Tan, Abidin Öğe isimlerindeki öğrenciler askerlikten çıkarılmışlardır. Çıkarılan devrimci askeri tıbbiyeliler düzenledikleri basın toplantısında; «Aslında mahkeme de berat ettiklerini fakat Kara Kuvvetleri Komutanlığının emri ile askerlikten çıkarıldıklarını ve Danıştaya baş vuracaklarını» açıklamışlardır. Ayrıca «bundan sonra üniformamız, işçinin fabrikada köylünün tarlada giydiği; kışlamız tüm Anadolu'dur... 1. Milli kurtuluş savaşında, kitabı bırakıp tüfeğe sarılan yiğitlerin barınağı askeri tıbbiye, bu gün susamazdı ve susmadı» demişlerdir.

CIA yeni oyunlar mı tezgâhlamakta?

Bunu sormak bile fazla. Bu gizli servislerin varlıklarının sebebini düşünmek her şeyi açıklıyor. Dünya ölçüsünde faaliyet gösteren CIA, Türkiye'de boş durur mu? Elbet durmaz. Yeryüzünün çeşitli ülkelerinde hükümetler düşüren, ayaklanmalar çıkaran, cinayetler işleyen özellikle, Birleşik Amerika'nın kendi içinde siyasi cinayetler işleyen CIA Türkiye'mizde, bildiğimiz bilmediğimiz nice olaylar tertipledi, nice siyasi cinayetler işledi. Şimdiye kadar onlarca genç arkadaşımızı vurduran vuran elbet CIA'dır. Devrimcilerin binbir parça olmasında gizli servis ajanlarının rolü yok mu? Elbet vardır. Sivilleri böldü parçaladı. Yıldıramadığını vurdu. Ajanları vasıtasıyla binbir provakasyonlar yaptı. Şimdi de ORDU üzerinde mi? Gerçi, yeni akla gelmiş gibi konuluyor ama, gizli servisler en çok onun üzerinde duruyor olmalı. Hele hele Türk Ordusunun bir de orjinalitesi varsa. Dosta düşmana bir kere daha hatılatalım da, anlamıyanlar anlasın. «Türkiye Devrimcilik Tarihinde Gençlikle Ordu birbirinden ayrılmazlar. Daha doğrusu: «Ordu demek (Ordu Gençliği) demektir.

(Devamı 5. Sayfada)

ANKARA'DA:

Açık oturum

5. Mart 1971 Cuma günü saat 18 de Siyasal Bilgiler Fakültesi konferans salonunda, açık oturum vardır. Konu: BÜYÜK DERLENİŞ ve PROLETARYA PARTİSİ konuşmacılar:

Dr. HİKMET KIVILCIMLI, MİHRİ BELLİ, MAHİR ÇAYAN.

İŞÇİ SINIFININ TARİHCİL GÖREVİ

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Sevgili İşçi Kardeşlerimiz;

Hangi Cehennemde nasıl yakıldığınızı, siz herkesten iyi biliyorsunuz: Ne zaman kanunca ve insanca hak aramıya kalksanız önünüze kimler çıkıyor? Besbelli. Önce Patronun her zamanki bekçi köpekleri sizi ürkütmiye çalışıyorlar.

O sökmedi mi, Patron, sizin, bizim içimizden yüzde bir iki zayıf ruhlu, zayıf yürekli, zayıf vicdanlı toy câhil biçare işçi arkadaşı kandırıyor. O kandırılmış beş on satılık kul köleyi silâhlandırıyor: paralı asker gibi üzerimize sürüyor.

Bu üç beş kuruş bahşiş almak, yahut işinde kayrılmak, işinden atılmamak için kendi öz kardeşinden yakın olan işçi kardeşleri üzerine tabancalarla, bıçaklarla saldırtılan zavallılar çoğu hâin oldukları için korkak çıkıyorlar. Sizin silâhsız, kendilerinin silâhlı olmaları bile yetmiyor. Elbirliği etmiş yüzlerce, binlerce işçi kardeşimiz önünde, o ciğerlerini beş paraya Patron alçağına satmışlar bozuluyorlar.

O zaman, İşverenin Karakolda, yahut Müdüriyette peylediği bir iki kanun çiğner, yahut rüşvetçi Devlet Silâhlı güç âmiri kışkırtılıyor. Gizli yollardan işçiler düşman gösterilerek çağrılıyor. Onlar, hakkını arıyan çalışkan işçi yurttaşa vurmanın suç olduğunu biliyorlar. Kendilerini cezadan kurtarmak için: o beş on işçi hâinini önlerinden iterek yedeklerine alıyorlar. Hep birden namuslu çalışkanlara can düşmanı gibi saldırıyorlar.

Neredo fabrika, İşyeri varsa, her gün, her saat işlenen bu cinayetler, büyük şehirlerin dışındaki ıssız işçi semtlerinde, Kanunun göremiyeceğini umdukları sapa kırlarda, vahşi yerlerde geçiyor. Ama sizin gözleriniz önünde haksız saldırının bir noktası bile gizli kalmıyor. Her ân kurşunlanan, bıçaklanan biz işçileriz.

Ne işyerinde rahat bir soluk alabiliyoruz, ne evimizde çoluk, çocuğumuzla emniyette yaşıyabiliyoruz. Son zamanlar, artık işçi olmak, dağ başında eşkiya eline esir düşmekten bin kat better oldu. Nedir bu başımıza gelenler? İşçi olduysak günaha mı girdik? Ne istiyorlar kan ter dökerek geceli gündüzlü çalışanlardan?

Boyuna emeğimizle Patrona 10 değer yaratıyoruz. Patron bize 3 değerlik bir gündelik vermiyor. Üstelik bin hakaret, baskı yetmiyor. Aylıklı askerlerle kurşun, dipçik yağdırılarak, hürriyetimize, hayatımıza kastediliyor. Neden işçiye dağdaki haydutttan daha kötü gözle bakılıyor?

Sevgili İşçi kardeşlerim. Bu başımıza gelenlere, dünyanın her yerinde «Sosyal Sınıflar Savaşı» denir. Biz işçiler her yerde, barışçıl yoldan en basit insanlık hakkımızı arıyoruz. İşverenler, hemen bekçi köpeklerini, külhanbeylerini, aylıklı askerlerini açıktan açığa silâhlandırıyorlar. Biz işçilere karşı tabancalı, tüfekli hançerli Sınıflar Savaşını kışkırtıyorlar.

Demek biz istesekte, istemekte, İşveren sınıfı işçilere karşı sürekli Sınıflar Savaşını hiç utanmaksızın sürdürmektedir. Üst katlarını pençesinde tuttuğu Devletin silâhlı güçlerini de, kendi özel bekçi köpekleri, aylıklı askerleri ile birleştirmenin hileli yollarını arıyor. Ve ne yazık ki, sık sık o fırsatı da buluyor.

Bir karısından dayak yemiş komiser, bir âferin budalası çavuş, açlıktan nefesi kokan bir rüşvet delisi temditli seçiyor. Bizim gibi köylü, şehirli işçi olan Mehmetçikler, işsizlikten kırılmış Polis memurcukları, kimsenin görmediği yerlerde üzerimize ateş etmiye zorlanıyorlar. Sonra, karşımıza geçen İşveren sınıfı, biz işçileri hiç utanmadan Sınıf Savaşı yapmakla suçluyor. Yavuz hırsız İşveren, Ev sahibi İşçi Sınıfını böyle şaşırtıyor.

Böyle oldu bittiler önünde İşçi Sınıfımız ne yapacaktır? Zorla içine itildiği Sınıflar Savaşını görmezlikten gelmekte, şaşırmakta haydut Parababalarının ekmeklerine yağ sürmek olur. Onlar yaptıkları soygunlarını, kanlı haydutluklarını hâince, alçakça maskelemek için, örtbas edip herkesi aldatmak için: Sınıflar Savaşı istemiyoruz!» diye ikiyüzlülüğün en namussuzcasını işliyorlar. Ve ardından gizli açık silâhlı adamlarını İşçilerin üzerine saldırtıyorlar. Karagöz'deki çıfıt gibi: hem vuruyorlar, hem «Ne vuruyorsun be!» diyorlar.

Bu kahpece oyunda şaşırmamak için istemiyerek başımıza açılmış bulunan Sınıflar Savaşını: büyük İşçi sınıfımıza yaraşır bir uyanıklıkla halkı içinde sayıları birkaç bin zibidiyi geçmiyen bir avuç satılık, vatansız millet sömürgeni, İşçi düşmanı Parababası'nın niçin her dakika halkımızı Sınıflar Savaşına zorladığını iyice kavradık mıydı, ondan sonrası kolaydır... Bu, kulağımıza küpe olması gereken Birinci Derstir.

Bir kaç bin kurnaz yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmaz. O bir kaç bin kurnaz, niçin ve nasıl: çalışanların hergünkü bir lokma ekmeğini bile çok görüyor; İşçi ve Köylü fukaranın çoluğunu çocuğunu, evini barkını darmadağın sokağa atabiliyor: hakkını arıyan emekle değer yaratıcı insanlarımızın üzerine ikide bir süngü, ateş, kurşun... sıkışınca tank, uçak yağdırabiliyor? Niçin ve nasıl mı? Çok basitçe: Siyaset İktidarını TEKEL'inde tutarak ve tutabildiği için... Bu, kulağımıza küpe olması gereken İkinci Derstir.

Çivi çiviyle sökülür. O, ciğeri beş para etmez, memleketin gümrüklerini «Batılı» dedikleri Parababalarına, «Ortak Pazar» dalaveresine kurban ederek Milleti resmen satan bir kaç bin soyguncu ortada. Bu güruh mâdem ki Politikanın su başlarını keserek, İktidarı tekelinde tutarak türlü canavarlıklarını yapabiliyor. Sonra, Meclise soktuğu Adamlarıyla kayıkçı dövüşleri çıkararak dikkati o hokkabazlıklara çekebiliyor. Sonra, ezik, bitik, aç, işsiz yığınlarımıza koleralı zemzem satarak, her çapulun ve haydutluğun «Din İman, Bin Mintan» adına yapıldığını da rahatça yutturmanın yollarını parayla, zorla, sürü sürü sözüm yabana «gizli» tarikatlerle arayıp bulabiliyor. Bunun önüne Siyasi iktidarı ele alma savaşından başka hiç bir şey geçemez. Bu, kulağımıza küpe olması gereken Üçüncü Derstir.

İktidar lâfla alınmaz. Normal olarak Siyasi İktidar Savaşı yapacak bir Sınıf Partisi ile alınır. Bir askerci vuruş, bir çete baskını: herhangi şartlı momentten, veya sürprizden yararlanarak İktidara çıkamaz mı? Belki çıkar. Ama İktidara çıkmak değil, çıkılan yerde tutunmak iştir. Bugün İktidarda tutunmanın tek şartı: Modern bir Sosyal Sınıfa gerçekten dayanmış, yedek sosyal güçleri akıllıca kullanabilen bir Öncü Örgüt (Siyasi Parti) ile olur. Çalışan yığınlarımızın Siyasi İktidarda tutunacak Örgütü, ancak İşçi Sınıfı Partisi olabilir. Bu, kulağımızda küpe olacak Dördüncü Derstir.

Fabrikaları, Yolları, Çiftlikleri, Sarayları, Şehirleri, Gecekonduları yapan ve işleten İşçi Sınıfımız, Devrimci Gençlikle elele: İşçi Sınıfı Partisini de yapacaktır. Çünkü İşçi Sınıfı Partisini yapıp yürütmeyi beceremedikçe, başka herşeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın, İnsanca yaşamak için yetmediğini, her günkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sınayacaktır. Yaşamanın ve bin bir günlük dövüşün verdiği bu en büyük denemeli Ders, öteki aşırıca açık 4 Düşünce ve Davranış dersi ile çelikleşecek, mızraklaşacak, bir avuç asalak gerici, geriletici Vatan hâini Parababasının İktisad Tekelini ve Sınıf Tahakkümünü yenecektir.

Tarihin yörüngesi, en ufak ikiciliğe yer bırakmıyacak ölçüde, İşçi Sınıfının yörüngesine girmiştir. Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar, eğer uzayın sağır boşluklarında yitmek istemiyorlarsa, bütün Devrimci yıldızlar, Tarihin ve İşçi Sınıfının yörüngesi içine akmalıdırlar. Bu yörünge Proletarya Partisidir.

FİNANS - KAPİTAL ZULMÜ DEVAM EDİYOR YENİ BASKI TEDBİRLERİ

Emperyalizmin ve onun yurdumuzdaki baş ortağı yerli finans kapitalin giriştiği açık faşizm planları adım adım uygulanmaktadır.

Gerekli ortam yaratıldıktan sonra, baskı tedbirleri meclise sevkedilmiştir. Şimdiki bu baskı tedbirleri, miting, yürüyüş, işgal vb. gibi devrimci-ilerici kitle eylemlerini kısıtlayacak tedbirler gibi gösteriyor.

Bu tür eylemler için önceden konulan cezalar artırılmaktadır. Gösterileri erteleme hakkı mülki amirlere verilmektedir. Gösteriler için mülki amire dilekçe verenler, gösteriler sırasında çıkan olayların suçlusu olarak yakalanacaktır. İşgal ve diğer devrimci eylemler için cezalar ağırlaştırılmaktadır.

Bu faşist tedbirleri yeni faşist adımlar izleyecektir. Finans kapitalin gelişen faşizmini geriletmek Proletarya Partisi Halkın biricik ve cephede Büyük Derlenişi ile başarılır. Bu parti saflarımızı sıklaştıracak, halkın devrimci eylemleri ile aydınların yürüttüğü devrimci mücadeleyi bütünleştirecektir. Ancak Proleterya Partisi, işçi sınıfını örgütlü olarak Halk Kurtuluş Savaşımızın öncülüğüne kazandıracak ve yüksek örgütlenme düzeyini gerçekleştirecektir. Proletarya Partisi sadece mümkün değil aynı zamanda kaçınılmazdır.

TİP Üzerine araştırma

— II —

Yörel TİP örgütleri içinde, büyük şehirler ve bazı merkezler diğer kesimlere nazaran daha gelişmiştir. Bunlar, İstanbul, Ankara, İzmir, Zonguldak, Eskişehir, Adana, Diyarbakır, Kars'dır. Anadolu'da on güçlü olan ilçeler: Söke (tarım proletaryası), Siverek, Ereğli (Karadeniz) diye sayılabilir.

TİP ÜYELERİNİN GENEL YAPISI :

Taşra: Türkiye İşçi Partisi özellikle Anadolu'da sol birikimin büyük bir kesimini temsil etmektedir. Taşra üyelerinin çoğunluğu esnaf, zanaatkâr, serbest meslek sahibi (avukat, doktor vs.) gibi küçük burjuvalardan ve bir kısım yoksul, küçük ve orta köylüden (yarı-proleter ve kır küçük burjuvazisinden) meydana gelir.

İller dışındaki teşkilât merkezleri için özel lokaller yoktur. Mülki amirlere adres olarak berber dükkânları, kahvehaneler, avukat yazıhaneleri gösterilmiştir. Taşra'daki TİP üyesi- provakatörler dışında - genellikle o ilin ya da ilçenin en ilerici kişileri arasındadır ve adları «komünist'e» çıkmıştır. Bununla birlikte bu üyeler, oranın yerlileri olduğundan, başlangıçtaki sert tepkileri göğüsleyebilmişler, solcu olmayan unsurlara kendilerini kabul ettirerek onlarla «barış içinde bir arada yaşamayı» sağlayabilmişler, hattâ anti-komünist şartlanmayı, komünizm düşmanlığını -yobazlar dışında- çevrede bir ölçüde kırabilmişlerdir.

MAHALLİ ÇALIŞMALAR :

-Kimi üyenin köylerle ilişkileri vardır. Zaman zaman köylere gidip çalışır, propaganda yapar. Fakat genellikle il veya ilçe merkezinde oturur, kendi işiyle meşgul olur, akşamları TÖS lokalinde ilerici öğretmenlerle sohbet eder, kâğıt oynar veya onlarla meyhaneye gider. Taşra teşkilâtında -yaratıcı ve aktif yöneticilerin olmadığı yerlerde- eylem yapılmaz. Seçimden seçime bütün teşkilâta bir hareketlilik gelir. Özellikle liste başında olanların gayretleriyle parti üyeleri köylere dağılırlar, çalışırlar.. Seçim geçtikten sonra, heyecan ve hareketlilik de geçer.

BÜYÜCEK İLLER:

DİSK'in bulunduğu daha büyük taşra illerinde, monoton bir hareketlilik vardır. Böyle yerlerde genellikle TÖS örgütleri de güçlüdür. Okuma alışkanlığı daha fazladır. Partili üyeler sendikada veya TÖS'de düzenlenen konferanslara, eğitim çalışmalarına katılırlar. Hattâ arada bir ilerici tiyatro topluluklarını diğer ilerici örgütlerle birlikte dâvet ederek, o ilin aydınlarına yenilik bile sunarlar.

Böyle illerin köylerinde, tek tük de olsa bilinçli diyebileceğimiz yoksul köylüler bulunur. Ender sayıdaki bazı köylerle sosyalist grupların tartışmaları bile yansıyabilir. Büyücek illerde habire yeni kuşaklar yetişmektedir. Gerek liseden, gerekse fotoğrafçı, kitapçı gibi genç esnaflardan yeni devrimciler yetişmekte ve TİP'in bünyesinde, ya da etrafında toplanmaktadır. Taşra teşkilâtında en güçlü: diyebileceğimiz yerler: Zonguldak, Söke, Siverek ve Kars'dır. Tunceli, Adana, Eskişehir, Malatya, Antalya, Diyarbakır, illerinde de nisbi bir canlılık vardır. (Karadeniz bölgesi ise, son zamanlara kadarTrabzon dışında M.D.D.' nin etkisi altındaydı.)

DOĞU ANADOLU TEŞKİLÂTI :

Doğu Anadolu'nun TİP taşra teşkilâtı içinde -yukarıda saydığımız özelliklerden dolayı,- özel bir yeri vardır.

OPORTÜNİZMİN OYUNLARI:

Aybar - Aren bölünmesinde Aybar Doğu'ya yaslanmak için, etnik yanları okşamak yolunu seçmiş ve Doğu'nun desteğini sağlamıştı. Ayrıca Doğulular, Aybar'ın sosyal demokrat çizgisini, Aren-Boran'ın daha sol iddialı görünümüne, -kendi uzun vâdeli amaçları açısından,- tercih etmişlerdi.

LİSTE BAŞI KAVGASI VE AYBAR SONRASI :

Ancak, 1969 seçimleri arefesinde Genel Yönetim Kurulu toplantısında Aybar, oy hesaplarına dayanarak, Doğu'luları sendikacılara tercih etti. Bu durum her ne kadar Doğu'luların işine geliyor idiyse de, çok daha önce Aybar'la kader birliği eden sendikacıların Aybar'dan «kazık yemeleri» Doğu'luların da gözünü açtı. Aybar'ın halklar meselesine samimi olarak değil, sırf oportünist amaçlarla yaklaştığı Doğu'lular tarafından da anlaşıldı. Ayrıca 1969 seçimlerinden sonra Aybar'ın parti içinde prestijini yitirmesi üzerine Doğu'lular taktik değişikliğine giderek EMEK'i desteklemeğe başladılar Ayrıca o dönemde M.D.D'cilerin küçük burjuva gøven tutumu, Çoğu gençlerin küçük burjuva radikalizmi ne öncülük tanıyan eğilimleri, Doğu'luları EMEK'in yanına iten başlıca faktördü. Aybar'dan sonraki M.Ali Aslan yönetimi EMEK-DOĞULU koalisyonu halindeydi. Daha sonraki Şaban Yıldız yönetiminde ise, Doğular, Merkez Komitesine temsilci sokmakla birlikte, bu temsilcilerin kendi bölgelerinden kalkıp merkez toplantılarına gelmemeleri nedeniyle, yönetime pek karışmadılar.

1970 KONGRESİ:

1970 Büyük Kongresi için EMEK, Doğulularla çeşitli pazarlık yollarını aramağa başladı. Bu tutum EMEK'in «Türkiye Halkları» sloganını benimsemesine yol açtı. Fakat Büyük Kongre'de Doğulularla bir anlaşma gerçekleşemedi. Doğulular, M.D.D.'cilerin partiden tasfiyesine karşı çıkıyorlardı. EMEK ise, hiç bir zaman buna yanaşmıyordu. Kongre sonrasında Doğulular kendilerini «Bu kez de EMEK'den kazık yemiş hissetmektedirler.» Böylece birkaç yıllık süre boyunca Doğuluların birtakım oportünist kariyerist amaçların âlet edilmek istenmeleri nedeniyle, çoğu Türk sosyalistleri ile Doğulu küçük burjuva devrimcileri arasındaki bağlar hayli kopuktur. Doğulular, TİP'in halklar meselesini ısrarla savunmasında artık samimiyet payı aramamakta, diğer bazı keskinlikleri ise, «provokasyon olarak nitelendirmektedirler.)

Bu durumda Doğu Anadolu teşkilâtı zaten geçmişte sahip bulunduğu özerk tutumunu büsbütün arttırmış, bağımsız bir örgüt niteliğinde çalışmağa başlamıştır. TİP yönetimi ise ,ne Doğu teşkilâtına söz geçirebilecek durumdadır, ne de onları partiden ihraç etmek gücüne sahiptir

Sınıflar savaşı ve klasik halk kavramı

Türkiye'de «Sosyal Devrim Stratejisi» hiç değilse aydın gençlik arasında epey popülarize edildi. Çünkü, objektif sosyal durum, iki düşünce ve davranış cephesi yarattı:

1 — Devrimcilerin tuttukları Halk Cephesi,

2 — Tutucuların kışkırttıkları Karşıt Cephe.

Tutucular iktidarda oldukları için, Devrimcileri kolayca suçlandırıp cezalandırabiliyorlar. Öne sürülen «Suç»: yıllar yılıdır hep «Kanlı İhtilâl» çıkartma iddiasıdır.

Şimdiye dek hiçbir gerçek «Devrimci»: tek insanın burnunu kanatmadı. Değil ki kanlı kargaşalıkları özlesin. Silâhlı iktidar ihtilâli yapan 27 Mayıs devrimcileri bile, «Kansız» olmakta övünç buldular.

Buna karşılık, «Tutucular» Cephesi her gün kan içerek sarhoş oluyor. Eli bıçaklı gözü dönmüş gericiler her gün, her yerde, herkese saldırıyorlar. Karagöz perdesindeki Osmanlı Yahudisi gibi: hem vuruyorlar, hem «Ne vuruyorsun, be!» yollu bağırıyorlar. İktidarın zabıta kuvvetleri: gericilerin öldürdüklerini suçlu çıkarmıya çabalıyorlar.

Öyleyse, olayların adını koymak gerekiyor. Olaylar, açık seçik bir «Sınıflar Savaşı» dır. Bu savaşın biçimini Tutucular belirlendirdiler. Devrimciler Demokratik güreş diyorlar. Tutucular, Demokrasiye dayanamadıkları için, Anayasa'yı çiğniyerek, zorbalığın her biçimine girişiyorlar. Sınıflar dövüşünü kanlı Sınıflar savaşına çeviriyorlar. Hem de 6. cı Filo önünde namaz kılarak, uluslararası Finans - Kapital adına Amerikan (CİA), İngiliz (Entelicans Servis) casuslarının plânladıkları kanlı savaşı Türkiye'de uyguluyorlar.

Kim bunu görmezlikten gelebilir? Görülünce de, açık Sınıflar Savaşı'nda hangi güçlerin, ne rolü oynadıklarını doğru görmek ve bilmek çok görülemez. Türkiye Halk Cephesi'nde hangi ordular ve güçler kımıldanır? Soru, ilkin, her «Devrimci yayınları» hatmedenin cesaretle, kolayca döktürebileceği denli basit bir formülle karşılığına kavuşturabilir sanılıyor. Bütün kargaşalıklar da hep o «Simplicismus» dedikleri aşırı yalınkat basitliklerden çıkıyor.

Hazır formüllerin göz kamaştırıcılığından biraz başımızı kaldırıp, olaylarımızın üzerine eğildik mi, konunun hiç te sözcükler denli kolay kavranılıp çözümlenemediği göze çarpıverir. O zaman en yalınkat kavramların gerçekte daha yalın kavramalara indirgenmesi gerektiği anlaşılmaya başlar.

En yalın sözcüklerden birisini ele alalım: HALK nedir?

19. cu yüzyılda. Halk denildi mi, hemen iki küme insan çoğunluğu ortaya çıkardı:

1 — İşçi Sınıfı (Proletarya),

2 — Küçükburjuvazi (Köylü, esnaf, dar gelirli).

Buna karşılık öteki azınlığı gittikçe azalan iki küme insan da vardı:

1 — İşveren Sınıfı (Kapitalistler, Burjuvazi),

2 — Büyük Emlâk Sahipleri (Fonsiyer Mülkiller).

Gerek Burjuvazi, gerekse Büyük Emlâkliler bütün zümreleriyle iki egemen sınıf idiler. Her ikisi de, Türkiye'de «Avam», Batı'da «Kamu» (Kom'ün) denilen Halk sözcüğünün kavramı ve gerçekliği dışında kalırdı.

Denebilir ki, klasik sosyalizm, hattâ Bilimcil Sosyalizm ana kitapları içine «gömülen» nice dehalar. Halkı bugün de Burjuvazi - Büyük Mülklüler tezi karşısında cepheleşen: İşçi — Köylü antitezi kümesinden başka birşey saymazlar.

20. CI YÜZYILDA HALK KAVRAMI

Ne var ki, 19. cu yüzyılın herşeyi gibi, o klasik sosyal sınıflar kavramı da, 20. ci yüzyılda epeyce değişti. Yer yer altüst bile oldu. Kapitalist Sınıfı içindeki birçok «Zümre» ler, «YABAN» (Vahşi) Kapitalist durumuna girdiler. Aynı burjuvazinin sınıf çatısı altında, büyük İşveren çoğunluğunu kapsıyan «Yaban» lar, bir çeşit İşveren ve Büyük Emlâk Sahipleri aristokratları olan Finans - Kapital zümresince alt edildi.

Her zümreden en kodaman kapitalistleri ve en kodaman büyük emlâk sahiplerini Banka - Şirket kubbeleri altında sultanlaştıran bu Finans - Kapital zümresi, egemen sınıflar içinde azınlığın azınlığı idiler. 50-100 milyonluk bir muazzam emperyalist Anayurdu içinde, çoğu parmakla sayılan birkaç yüz aileyi sayıca geçmiyorlardı.

Böyle bir durumda, leyleğin yuvasından (Finans - Kapital tahtından) atılmış bütün öteki az çok kalabalık az büyük, az tekelci, orta, küçük kapitalistler ve emlâk sahipleri zümreleri ne olacaklardı? Yavaş yavaş kendilerinin de sezmiye başladıkları gibi: Egemen sınıf olmak durumundan gittikçe uzaklaştırıldılar. Egemen sınıflıktan hayli çıkmış bulunan o «Yaban» İşverenler ve Emlâk Sahipleri nereye itilmişlerdi?

İster istemez Halk yığınları yönüne ve yanına... Bu, 19. cu yüzyıl kitabının pek yazmadığı bir olaydır. Yeni gerçeklikte «Yaban» burjuvalar ile yaban emlâk sahipleri bir bakıma «Halk» sırasına girmiş sayılabilirler. Hele bizde, bu tip sürüyle «Kapitalistler» ve «Emlâk sahipleri», mülkiyet imtiyazlarını boyunlarında bir lâle (kürek mahkûmlarının bukağısı) gibi taşıdıkları sık sık anarlar.

Onun için artık «HALK» denildi mi, bu deyim içinde başlıca şu üç küme yığınlarını bulmamak elden gelemez:

1 — İşçi Sınıfı,

2 — Küçükburjuvazi,

3 — Yaban Kapitalistler ve Yaban Emlâk Sahipleri.

Bugün, Empehryalizmin kandırıcı binbir yaldızı kazındı mı, yeryüzünde her klasik kapitalist ülke, beş aşağı on yukarı bu sınıf ilişkileri ve çelişkilerini gösteriyor.

Ancak biz klâsik kapitalizm ülkesinde yaşamıyoruz. Burası Türkiye! Türkiye'nin «Bizi bize benzeten» özelliği var. Türkiye'de normal kapitalizmin sosyal sınıf ilişkilerinden başka, bir de Prekapitalizmin (Kapitalizm öncesinin) sürüyle sosyal sınıf ilişkileri ve çelişkileri, çok korkunç güçlü dişleri ve tırnaklarıyla Ekonomimize ve Politikamıza saldırmış bulunuyorlar.

ORTA SINIF

Batı'da sosyal sınıf olarak Tefeci — Bezirgân sınıfı artık pratikçe YOK'tur: Türkiye'de VAR'dır. Hem dehşetli vardır. Bu «varlık» 20. ci yüzyıl ortamında ilginç sonuçlar ve ilişkiler yaratır. Klasik egemen sınıflarla (yâni Kapitilist ve Emlâk Sahipleri sınıfları ile) Halk yığınları arasında karşılıklı bir, —söz yerindeyse.— alışveriş olur.

Egemen sınıflar: kendi içlerinden «Yaban: Vahşi» saydıkları birçok Kapitalist ve Emlâk sahipleri zümre ve tabakalarından pek çok elemanları Halk yığınları içine atarlar. Bu ne egemen, ne ezilen sınıf sayılamıyacak insan yığınlarına: «Orta Zümreler» adı verilebilir. Çünkü, gerçekten ORTADA: «İki Câmi arasında biynamaz» dedikleri çeşitten ARAFATTA ve ARADA sıkışıp kalmış kümelerdir bunlar.

Küçükburjuva olamazlar mı? Hayır. Gerçi o kademan Finans - Kapitalist canavarlar yanında «Yaban» lar pek «Küçük» kalırlar. Ama Küçükburjuvadan çok ayrı seçiktirler:

1 — Küçükburjuva gibi, kendi işletmelerinde bedenleriyle de çalışmazlar.

(Devamı 5. Sayfada)

EKONOMİ POLİTİK

Bugünkü Türkiye ekonomi politikası

Köy ekonomisinde Kapitalizmin parçalanısı

Genel nüfus sayımlarının sosyal sonuçlar verebilecek rakkamları 5-10 yıl geciktirilmeden açıklanmıyor.

Dünyanın pek az yerinde rastlanan, böylesine kökünden yolunur köy ekonomisi içinde olayların daha ayrıntılıca gidişi neler gösteriyor?

«Kol kırılıyor, Finans - Kapitalin yeni içinde kalıyor.» Onun için, 1970 Türkiye'sinde ancak 1955-1960 İstatistikleri ile yönetiliyor. 10-15 yıl önce 15 yaşından büyük Faal nüfus içinde Tarım faal nüfusu şöyledir :

Yıllar	Tüm faal nüfusu	Tarım (Orman, av) faal nüfusu	Tarımın tüme oranı
1955	12.205.272	9.446.102	% 77
1960	12.993.215	9.737.480	% 75

Nüfusun tümü içinde faal nüfus her 5 yılda % 3-4 azalırken, o faal nüfusumuz içinde köylü faal nüfusun oranı % 2 azalıyor. Türkiye sanayileştikçe: Köylüleşme geriliyor. Bu gidiş hâlâ sürüp gidiyor mu? Finans - Kapital oranını saklıyor. Bir yanda proleterleşme şiddetle artarken, faal nüfusça köylüleşme de artmıyor. 1955-1960 DP altarÇkelli Ekonomisi» bu çelişkiyi geliştiriyor.

O genel çizi içinde Türk köyü 5 yıl içinde şu gelişimi gösteriyor:

	Tarımda Tüm faaller	İşveren	Ücretliler
1955	9.446.102	2.781	244.235
1960	9.737.489	49.473	676.791
Değişiklik	+ 291.387	+ 46.692	+ 432.556
Değişme oranı	% 3	% 1672	% 177

(Aile) Ücretsizler	Kendi hesabına çalışan	Bilinmeyen
6.668.782	2.640.134	7.103
6.097.832	2.903.109	10.284
- 570.950	+ 262.975	+ 3.181
- % 8	+ % 9	+ % 44

Bu rakamlara göre Türkiye köylerinde, Finans-Kapitalin tam teçhizat saldırıya kalktığı ikinci 5 yıl içinde akılları durduracak bir altüstlük, dilsiz bir ihtilâl olmuştur. Bu ihtilâl: köyde bütün dehşeti ile bir kapitalizmin köy yığınlarını, en çetin ve en modern çelişkili bir Sosyal Sınıflaşma içine artmıştır.

Bu ekonomik ihtilâl, dış bakışta, köy faal nüfusunun 5 yılda % 3 artması gibi insana geri geri gidiş, köylüleşme izlenimini veriyor. Görünüşe aldanmıyalım. Gidişin içyüzüne bakınca, birbirinden çıkan bir muazzam altüstlük ile, bir de ondan aşağı kalmıyan bir dağların kayışı gibi iki keskin kutuplaşma baş gösterir.

Birinci altüstlük kutbunda: Köyde, neredeyse ansızın sayılacak, yaman bir Kapitalist çelişkili sınıflaşma meydan gelir. Köy İşveren Sınıfı ile köy İşçi Sınıfı birbirlerinin karşısında keskin cephelerini kurarlar. Köy İşverenleri 2781 den 49.478 e çıkarak, 5 yılda yüzde 1672 (16-17 katı çoğalmış görünürler. Yukarıda bir bakıma yorumladığımız bu olağanüstü gelişim şüpheli de olsa, köyde İşveren Sınıfının muazzam bir çoğalışa kavuştuğu gerçeğine çürütülemez belge olabilir.

Köy burjuvazisine karşı ister istemez fışkıran Köy proletaryasının sayısı, ne denli saklansa örtülemiyecek bir düzeye çıkmıştır. 5 yılda 3 katına çıkmış % 177 çoğalmıştır. 1963 yılı 1 Kasımı, Türkiye İmalât Sanayiinde tüm işçilerin sayısı 679.462 olarak sayılıyor: Büyük sanayide 352.441 işçi gösteriliyor. Ondan 8 yıl önce Tarım İşçileri 244.235 iken, 8 yıl önce 676.791 kişiyi buluyor. Böylece köy proletaryası, şehir proletaryasının İmalât Sanayiinde çalışanlarını hızla geçip gitmiştir.

Bu sessiz köy ihtilâli yanında, ondan daha sessiz ve belirsizce göze çarpan ikinci derin çelişki kutup: Büyük köy heyelânı, Tarım dağlarının kayışı gelir. Bu köy heyelânı: Köy ekonomisinde Ücretsizler diyeceğimiz boğaz tokluğuna aile için çalışan adsız tarım köleleri ile, onların yanı başında, daha doğrusu Ücretsizlerin bağrında «Kendi hesabına çalışır» diye anılmış bulunan asıl köy küçük üretmenleri karşıtlığıdır.

Kendi hesabına çalışan küçük köy üretmenleri 5 yılda % 9 artmışlar, 262.975 kişi çoğalmışlardır. Onlara karşılık, daha doğrusu onların altında Ücretsiz çalışan aile köleleri % 8 azalmışlar, 570.950 kişi gibi yarım milyonu aşkın yığınlarıyla eksilmişlerdir. Besbelli Ücretsizlerin eksilişleri ile üreticilerin artışları arasında kaçınılmaz bir ortak ilişki (korelâsyon) var.

Belki içlerinden bir bölüğü de «Kendi hesabına çalışır» bağımsız küçük üretmen olmuştur. Ancak Kendi hesabına'ların hepsi ücretsizlerden gelse:

Ücretsizlikten çıkanlar 570.950
Kendi hesabına çalışır çoğalanlar 262.975
Gene ücretsiz çalışırlıktan kurtulmuş 307.975

kişi ortada kalır ki, onlar ve ötekilerin çoğu 432.556 kişi artmış bulunan ücretli köy proleterliğine geçmiş köy çalışkanları demek olurlar.

Her şey, tek nedene bağlanabilir. Türkiye köyünü Finans-Kapital denilen en azılı Kapitalizm canavarı dalamıştır. Uzunca Tekparti çağının «Müterakkip ve Murakıp» batak durgunluğu, bin yıllık gelenekçil Türkiye köyü için ebediyen ölmüştür. Bu acıklı da olsa objektif ve somut olarak kaçınılmaz olan ekonomik-sosyal ve büyük sonuçtur. Bilinmez köy insanlarının 5 yılda 3181 kişi, % 44 artışı da: Finans-Kapital dalayışının yarattığı dağılış, parçalanış, külâhını kurtaranın kaplan oluşudur.

Ne denli olumsuz görünürse en az o denli çatışık Tez ve Antitezlerini en ücra Türkiye köyünün bağrında hançerler gibi çarpıştıran gidiş, elbet en gürbüz Sentezlere gebeliğin diyalektiğini yaşatmaktadır. Bütün satılık veya parasız küçükburjuva kuruntulu provokatör yahut anarşist romantizmleri, Türkiye köyünde dahi öldürücü vuruşuyla tepelenmektedir.

İKTİSATÇI

Sosyalizm tarihimizden Teorik bir belge

— II —

2. ÖZEL SEBEP

Milli sebeptir. Öz bizim illettir.'

İlliyeti (determinizmi) oportada: en isterik krizleriyle bar bar bağırıyor!

Tabii, «Umumi Sebep» in (Genel neden'in) dünyaya getirdiği ucube eniktir bu.

Yukarıda bir uçurumdan, bir uçurumun üstünde dönen başlardan, yolunu şaşırmış dolaşık bacaklardan söz ettik. Şüphesiz o başların içinde koparılması gerekenler kadar, dönmemesi icabeden ler de var. Fakat uçurum öylesine sarp ve derin ki.

Kuşku yok. Dolaşan bacaklar yalnız başka sınıfların meyhane ve kerhanesinden yeni çıkmış sarhoşların bacakları değildirler. Bunların hatta çoğu yolun çetinliğine, taşına, dikenine takıldığı için sapıtıyor ve sendeliyorlar. Sapıtmamaları ve sendelememeleri gerek. Bununla birlikte, yol öylesine karanlık ve çorak ki..

Harp meydanına geç gelmiş bir ordu, bir sınıf. Bu yeni sınıfın henüz sevkülceyş ve tabya (strateji ve taktik) plânlarını çizmiş tâze bir keşif kolu (öncü Parti). Muntazam, plânlı, tutkun bir meydan dövüşü yerine hâlâ gelişigüzel çete çarpışmaları oluyor... İşte manzara bu.

Çete muharebesi bilinir. Biraz «gönüllü» savaşmasıdır. Gönüllü demek, hani ya, canı istemiş te gelmiş, demek gibi bir şeydir. Öyle ise, canı istedi mi, geldiği gibi gider de.

Gönüllüler içinde savaşın sapılmaz hedefine hayati bir zaruretle candan itilmiyen kimseler, herhangi bir ikinci kerte hoşnutsuzluktan kopup takılmışlardır. Yahut Lenin'in Almancadan aktardığı kelime ile sırf mitleufer (birlikte seğirtici, yürüyüş ve yol arkadaşı). Bizimle ancak bir konağa kadar gidebilecek ve ondan sonra bizden kendi yolunca ayrılacak yolcular zannedildiğinden daha çoktur.

O gibileri, uzun ve acı tatlı tecrübelerle anladığımıza göre, onlar yola çıkarken bizden ve herkesten daha kıyak nâra atarlar ve eğer hedefe bir iki gün içinde varılıverse, o gibiler yaygaralarının önünde geçilemiyen kişiler oluverirler.

Kimden söz ettiğimiz anlaşılıyor: Küçükburjuvaziden!

Bir zamanlar işçi sınıfına, hele onun keşif koluna adım uydurmuş bulunan küçükburjuvazinin meşhur marifetine kanık sanıyan şuurlu (bilinçli) işçi bilmem kalmış mıdır?

Marifet şudur: bir küçüburjuva, — sınıfça veya asılca küçükburjuva kafası, — parlak bir gönüllü çeteci olabilir. Ancak yaylım genişbir meydan muharebesinde, kat'i neticeye kadar siperini bırakmamıya gelemez. Hele siperini bırakmamıya «mecbur» edildiğini görmiye hiç dayanamaz. Onun için savaşçı ordu disiplini altına sokulacağını sezmek ölümdür.

Küçükburjuva yukarıdan gelen bir emirle ve aşağıdan vuran bir sözle değil aklınca, «canı istediği» için işçilerle yanyana gidiyordur. O mübarek canı istemedi miydi, dilediği gibi hareketine hiç bir şey engel çıkarmamalıdır.

Çene harbi inkişaf etti de gönüllüler keşifkolu nizamında bir hizaya getirilmiye başlandı mı, çingar kopar. Türkçedeki tiryaki sözüyle: «Zor oyunu bozar». Ancak, oyunu bozan aktör küçükburjuvadır.

Küçükburjuvanın kendine göre muazzam bir «nâmus» u, müthiş bir «izzet'i nefs» i vardır. O hiç bir vakit açıkca ve mertçe: «Ben şâhsımı bu kadar severim!» deyip çekilemez. Buraya kadar beraberdik, artık ben gidemiyeceğim, tarzında bir Allahaısmarladıkla ayrılamaz.

Öyle açık görünüş ve açık yürek onun mistik (gerçeklikten kopmuş) ve esrarengiz fikriyatına (ideolojisine) ve ruhiyatına (psikolojisine) zıt olduğu kadar «namusuna ve izzet'i nefsine» de pek dokunur.

Öyle ise?..

Öyle ise, bütün Parti tarihlerinde görülen şu iki makule temayüller (katagori eğilimler) fışkırır:

1 — Kaçmak temayülü. Parti içinde kırılacak potlar bulunduğunu, imtiyazlı sultaların (keyfi otoritelerin) müstebitliğine karşı koymak lâzım geldiğini, «kontrol», tenkid» ve ilh. «hürriyet» lerinin kalmadığını söyler durur küçükburjuva. Bulanmak için fırsat kollıyan, karışmıya elverişli fikirleri büsbütün bulandırmak ve karıştırmak.. Lenin'in sık sık kullandığı deyimle «Konfüzyonizm» (şûrişçilik: karmakarışıkçılık) olayının iş ve disiplin sahasına dökülmesi alır yürür. Bu hal daha ünlü adı ve sanıyla; Anarşi'dir

2 — Kaçınmak temayülleri. Küçükburjuva yiğitinin kendine göre bir yoğurt yeyişi vardır. Onun öyle derin «kendi kanaatleri», öyle değeri ağır «kendi bakırları», o kadar orijinal «kendi fikirleri» vardır ki, mutlaka dikkat gözüyle ele alınmalıdırlar. Yoksa Parti tehlikededir. Yangın var! Bu hal Konfüzyonizmin (karmakarışıkçılığın) söz ve teori alanına sokulması olur. Buna ünlü ad ve sanıyla: Oportünizm'dir!.

Proletaryanın çetin sınıf kavgasına dayanamayıp tabanı yağlıyanlar sanıldığı kadar tehlikeli değildirler. O samimi karaktersizlere ve korkaklara hatta şöyle bir teşekkür etsek, pek te hesapsız iş yapmış sayılamayız.

Büyük tehlike bu mücadele kaçaklığını bir sürü kaçamaklarla karmakarışıklaştırmaktır. Kendi bozgununu Parti bozgunu gibi görmiye ve göstermiye gitmektir. Asıl tehlike bu kaçamak ve bozgun yapmıya kalkışmış pratik ve teori s...klarındadır. Yâni Oportünist'lerde ve anarşist'lerdedir.

Bu sapıklar, — bütün «izzet'i nefis» li (onurlu) küçükburjuva sapıkları gibi, — biz sapıttık diye-

(Devamı 5. Sayfada).

TÜRKİYE KÖYÜ ve SOSYALİZM

—II—

«1960 Genel Nüfus Sayımı» na göre ortalama 199 kişimizden 70 kişimiz köyde yaşıyor. İki buçuk milyon kalabalık aileden fazlayı (1959) «İstatistik Yıllığı») bulan köylülerimizin problemleri, sayıca ve önemce bitmez tükenmez araştırmalara konu olacak kertede uçsuz bucaksızdır. Biz burada, günlük gazete sütunlarını çatlatmıyacak ölçülerle, adsız bir köyümüzün en üstünkörü anketle dahi göze çarpabilen karakteristikleri, en örnek verici özelliği üzerinde durmakla yetineceğiz.

Köy: Sivas'ın Kayseri sınırına yakın KARAÖZÜ köyüdür. Karaözü, kendisinde pâdişah yetkileri görmüş yapmacıklı bir «Başkan» ın, bol keseden yaptığı devlet bağışlarıyla sözde «kalkınmış» bulunan, şişirme köylerden değildir. Tersine, bütün dünya onu ıssız bozkırlar ortasında unutmuş, hattâ toplumca lânetlemiştir. Hemen her köyümüz gibi, en şenlikli bayram günleri bile, - plâtonik edebiyat dışında, - hiçbir şeyle, kimse onu elinden tutmıya kalkınamıştır. O sırf ve yalnız kendi insanlarının çabasıyla, ülkemizin yaşanır, arasıra da öğünülür köşesi olabilmiş, sonunda kendisini üst katlarına bile dayatmayı becermiştir: «Bilindiği gibi her ilçeden bir örnek köy seçilmiştir. Gemerek ilçesinin örnek köyü Karaözü.» «(F. Otyam: «Örnek Köyde Çabalar», Cumhuriyet, 21 Ekim 1963).

Karaözü köyünün «örnekliği» neresindedir? Asıl araştırmamıza girebilmek için, üst katlardan başlıyalım. Göğsündeki «Zinde Kuvvet» etiketiyle toplum kanunlarının üstüne çıkabileceğini uman silâhlı, silâhsız her aydınımızın gözlerini kamaştıracak yüzey şöyledir:

ATATÜRKÇÜLÜK Karaözü köyünde HEYKELLEŞMİŞ'tir:

«Bağlı olduğu ilçe, hâlâ bir Atatürk anıtı değil, büstünü diktirmek için uğraşa dursun, Karaözü köyünde Mustafa Kemal herkesten mutlu mavi mavi bakmaktadır.» (Keza, 21).

KÜLTÜR Karaözü köyünde BAYRAMLAŞMIŞtır:

1 — OKUL: «Karaözü ilk ve ortaokulunda ay yıldızlı bir bayrak dalgalanmaktadır. Altı ilkokul, ilestü orta. 50 metre uzunluğunda, şimdilik 16 gözlük bir bina... Bu da yetmiyor. Yeni bir ilkokul gerek. Köylüler taşını, kumunu çekmişler. 400 metre kilp taş hazır. Can kurban okuyana, yazana.» (Keza, 21).

2 — BASIN: «Beş kahvesi olan köye Ankara ve İstanbul'dan olmak üzere 13 günlük gazeteden gayrı Varlık, Öğretmen, İmece, Hayat, Köy ve Eğitim ile Yön dergileri geliyor muntazam.» (Keza).

3 — RADYO: «İki bini aşkın nüfuslu 380 evlik bu köyde 400 radyo var. Yâni, evden fazla radyo, dünyaya açılmış pencere.» (Keza.)

Bu, vilâyetleri kıskandıracak olumluluk nereden geliyor Karaözü köyüne? Onu anlıyabilirsek, köy problemimizin en ilgi çeke yönü aydınlanır sanıyoruz.

Genç gazetecimiz, Karaöz'nün «sırr» ını, - 27 Mayısçılarımız gibi, - okul ve eğitimin anahtar deliğinden görüyor:

«Bütün bunların, diyor, bir sırrı vardır ki, aranıya, deşelemiye gerek göstermiyen; bu okuldur, eğitimdir.» «Cehaletin kara örtüsü, eğitim akı karşısında 1300 yılın kini ile çekişmesi ile toz olup gitmiştir. Can canı sevmededir, okulla, eğitimle. Kinin yerini insan sevgisi almıştır, insan saygısı almıştır, birlik olmuştur. Okulla, eğitimle.» (Keza, 21).

Doğru mu? Doğruysa, ondan kolayı yok: her köye bir okul açmaktan başka işimiz kalmaz. Bütün köylerimiz Karaözü'ne dönüverir.

1927 yılı 40991 tane olan köyümüz, her yıl 166 tanesi eksilerek, 35408 e inmiştir. (1963 te: 34910 olmalı). 1959-60 yılı 19070 köy okulunda 29402 köy öğretmeni vardı. Okulsuz 15847 köy kalıyordu. Bugün 20 bin köy okulu oldu 20 bin Karaözü gibi köyümüz var mı? Olsa. - aşağıda göreceğiz. - Türkiye'nin Millî Geliri, Tarım sektöründe beş on misalinden çok daha yüksek bulunurdu.

Başka bir hesap yapalım: Köy Enstitüleri, köyde evini okulunu kendisi kuran öğretmenler yetiştirme sistemiydi. Yılda ortalama 1891 öğretmen yetiştiriyordu. Açıldığı 1942-43 ten 1962-63 yılına kadar 37820 köyümüzde birer Enstitü yuvası okul kurulabilir ve köyün okul dâvası olsun, sırf okul açma bakımından. - 2910 fazlasıyla - halledilmiş bulunurdu. Oysa, ne oldu?

Bir başka hesap daha. Karaözü'nde: 1928 yılı ilkokul, 1956 yılı ortaokul açılır. 1928 yılı Türkiye'de 6599 ilkokula karşılık 78 ortaokul vardı. Her ilkokul 27 yılda bir orta okulu ardından getirmiye yetseydi, 1960 yılı Türkiye'de 6599 ortaokul açılması gerekirdi; gerçekte 717 taneyi geçmemiştir. Neden?

Demek konu, acele hüküm vermeden, çok yanlı araştırmaya değer.

Halkımızın baş belâsı: İŞSİZLİK

Bugünkü toplumda işsizlik doğaldır. Çalışan fakir halkımıza baskı yapabilmek için toplumda işsizler ordusunun bulunması işverenler için bir nevi güvenlik sigortasıdır. Fakir işsizler ne kadar çoğalırsa fakir çalışanlar o kadar baskı altına girer, hakkını arıyamaz. Çünkü: Kendi yerlerine daha az parayla çalışacak insanlar hazır beklemektedirler. Böylece işveren sermayedarlar az para vererek daha çok sömürge fırsatını kazanmış olurlar.

Ticaret vurguncuları böylece az üretilebilen malları istedikleri gizli fiat yükseltimleriyle karaborsa denen cambazlıklarını sürdürüp Karun'laşırlar. Her mahallede, bir milyoner bu yollarla türetilir. İşlenebilen toprakların büyük çoğunluğunu pek küçük bir gurup toprak ağasının elinde kalsın, buna karşılık büyük köylü yığınlarımız geçinecek kadar toprağa kavuşamasın diye gerek faizciler, gerekse fakir köylümüze bir nebze faydası olamayan sermayedar sistemin emri ve yönetimindeki kooperatif, hattâ bankalar köy kahvelerinde reklâmlarıyla yarışırlar.

İşsiz köylü yığınlarımız şehirlere, hattâ yabancı ülkelere akın ederler de gene oralarda işsizlikten kurtulamaz sürünürler.

Türkiye'mizde nüfus arttıkça bütün gelişme yolları tıkanır da tıkanır. İş bulma imkânları her gün biraz daha sıfıra doğru düşer. Bugün iktidarın bakanlarının bile gizleyemediği gibi, tarında bir milyon işsizimiz cenneti özler cesine açlıktan kırılır. Yarım milyon işçi yabancı ülkelere iş aramaya kaçar. İş ve İşçi Bulma Kurumunda bir milyon işçimiz yabancı ülkelere kaçmak için sıra bekler. Ve fırıka halkımız, para babalarının elinden bir dirhem sadaka düşürürlüne umuduyla bütün gerici eğilim ve partilere sağnak sağnak oyunu satmak zorunda kalır.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Toplum biçimlerinin gelişimi

Bu kitapta, Marks'ın Formen çalışması Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın Tarih tezi açısından yorumlanmıştır. Kitabın genel kuruluşu içinde Marks'ın mülkiyet tanımlamaları verilmekle, bu tanımlamalardaki soyut anlam ve somut tarihteki sıraları incelenmekte ve aynı zamanda Tarih Tezi sistematik bir biçimde akıcı bir anlatımla özetlenmektedir. Marksist — Leninist bilimde büyük önemi olan bu çalışmayı bütün devrimcilere öneririz.

256 sayfa 12,5 lira. P.K. 297 Kızılay - Ankara
İsteme Adresi: Sosyalist Gazetesi Laleli Cad. 1/3

İŞE BAK

Bu kaçıncı bozuluş?

13 yılı aşıyor, yerli Parababalarının sattıkları mallar listesine bir kalem daha eklendi: İŞGÜCÜ.. Bu alım-satımın epey acıklıgülünç hikâyeleri var.

Aylardan beridir yazılıyor, çiziliyor: Almanya'da 40 binin üzerinde «kaçak» denen işçilerimiz varmış.

İş ve İşçi Bulma Kurumunun kapılarında ömür boyu beklenir mi? Bu her adamın harcı değil.

Türkiye'de işsizlik ve pahalılık insanlarımızın canına tak demiş. Bir yolunu bulup gidiyorlar. Oradaki katmerli sömürüye rıza gösterecekler. Ama rahat bırakan kim?

Cumhurbaşkanımız Almanya'ya gittiğinde, güya bu «kaçak» işçilerimizin affedileceğine dair kendisine söz verilmişti. Ne oldu?

Böyledir işte: Büyük FinansKapitalistler önünde bizim gibi ufaklıklar bozuk para gibi harcanıverirler

Mızrak çuvala girmiyeceği için de, artık hepsi sus pus!...

NİRE KAÇAK?

Almanya'da «kaçak» çalışan işçilerimizle Alman polisi arasında bir köşe kapmacadır gidiyor.

Alman polisi çeşitli tuzaklar kurarak işçileri yakalıyor. Yakaladığını da derhal sınır dışı ediyor.

Bizimkilerin işi kötü. Türkiye'ye dönüp İşsizlik ve Pahalılık cehenneminde yanmak var. Orası ne de olsa umut dağı!...

Kimisi son çareyi: Ren nehrini yürek Hollanda'ya kaçmakta bulmuş.

Ne hale getirmişiz insanlarımızı? Birkaç parça malı mülkü yahut eşyası varsa, onları da satıp sipsivri kalmışlar. Hiç değilse en son malımızı: İşgücümüzü daha iyi bir pazarda satabilir miyiz diye.

Ne gezer? Eloğlu hesap üzerine iş görür.

Şimdi 40 bin insanımız Arvupa polislerinin şamar oğlanı olmuş.

Türkiye'de çalışmıyayım, grev yapayım dersin. Karşına polis çıkar. Avrupa'ya gidip çalışayım dersin. Karşına gene polis çıkar. Nedir bu başımıza gelenler?

AL SANA SERMAYE İHRACI!

26 Şubat 1971 tarihli Milliyet'in İngiliz Financial Times gazetesinden aktardığı haber şu:

«Türkiye'nin en büyük meşrubat maddeleri firması olan İMSA (Koka Kola'yı çıkaran firma) nın iki numaralı adamı Onis, 18 ay önce Londra'ya gelerek Viktorya semtinde bir daireye yerleşimti. Aradan geçen süre içinde fabrika için bir milyon sterline yakın (30-40 bin lira) yatırımda bulunan Onis'in bu fabrikasının konserve ve şişoleme kısımlarını bir aya kadar faaliyete geçmesi beklenmektedir.»

Uluslararası pazarda bizim Finans-Kapitalin payına düşen de bu: Bir yanda Amerikan koka kolasıyla Türk halkını zehirlemek, ötede Türk üretmeninden yok pahasına alacağı sebzeleri ve meyve sularını kutulayıp, şişeleyip başka ülkelerin pazarlarına sürmek.

Ortak Pazara girdiğimize göre, bu kadarını olsun bize çok görmüyorlar demek.

OKUYUCULARIMIZA

Gazetemize üç aylık Abone olan Okuyucularımızın Abone süreleri biten okuyucularımızın Abonelerini yenilemeleri duyurulur.

İşçi Sınıfının «Düşünce ve Davranış Gazetesi Sosyalist»e,

Abona Olun!
Abona Bulun!
Hesap NO: İş Bankası Lâleli Şubesi
Adres: Lâleli Cad. Çelik Palâs Apt. No: 1/3
İSTANBUL

Abone Şartları:	1 Yıllık:	50. TL.
	6 Aylık:	25. TL.
	3 Aylık:	12. TL.

PETRİx GREVİ VE BİR KAÇ SÖZ

Cihan Adi Komandit Şirketi — Cihan Batarya Anonim Şirketi: İzi Goldenberg - Hügo, Hacı Mehmet Güler - Şirketin başlıca hissedarları.

Adı geçen şirketler. Topçular Kışla aCddesindeki Pertrix, Yıldız'daki Grundig fabrikalarının sahibidir.

Pertrixsin 270 işçisi Grundig'in 150 işçisi, DİSK'e bağlı Kimya - İş ve Maden - İş Sendikaları tarafından örgütlenmiştir. Toplu Sözleşme müzakerelerinde işveren şirketin, işçilerin taleplerini kabul etmemesi üzerine sendikalar grev kararı aldılar. Grev 31 Aralık 1970'ten beri devam ediyor. İşçilerin talepleri şunlar:

1 — Ücret zamlar: 1 yıl satte 150 krş. 2. yıl yıl saatte 175 krş.

(İşveren 125 - 125 teklif etmişsede işçiler kabul etmemişlerdir).

2 — Haftalık çalışmanın 5 gün ve 45 saat olması.

3 — Fazla mesailerin % 100 zamlı ödenmesi.

Pètrix İşçileri grevde..

4 — Yıllık ikramiyenin iki maaş olması.

5 — Disiplin kurulunun teşkili.

6 — Ücretli izin priminin haftasına 250 TL. olması.

7 — Çocuk zamlarının tahsil durumuna göre 30 - 50 - 75 - 100 TL. olması.

8 — İşçinin kıdeminin 1. yıldan başlaması ve her kıdem yılı için 60 günlük tazminat ödenmesi.

Grevci işçiler patronun pest diyeceği günü beklemektedirler.

Grevdeki işçilere, İşçi Sınıfı devrimcilerine namuslu sendikacılara:

Tantanalı toplu sözleşmerasimleri (işçilerimizi doğrudan doğruya patronlara peşkeş çekenlere zaten lâf yok!) İşçi sınıfımızın yaşama şartlarının biraz olsun düzelmesini sağlar. Bir anlamda da daha sağlıklı, daha verimsömürüyü hazırlar. İşçi Sınıfımızın ve Türkiye Halkının Finans Kapital zulmünden kurtulabilmesi, iktidar savaşını yönetecek İşçi Sınıfı partisinin oluşturulmasıyla mümkündür İşçi Sınıfımızı, tüm olarak sömürüden ancak PARTİSİ kurtaracaktır.

Bilinçli İşçi

DERTLİ HALKIN DİLİNDEN

Sene 1942 ormana asker bakıyur o yıların cefasına Bir göz atalım bakalım ne olmuş çilekeş orman Köyünde Devletle milletin nasıl bir ayrılık ve yabancılık olduğunun gerçek yüzünü görelim ve insanlık ne bekliyur Bütün Kama (kamu) oyuna açıklayalım o yılarda bir orman köyünün içinde ne gibi bir hal olduğunu yazıyurum aynen yazdıgım gibi geçmiş bir göndür şehre dört saat mesafede tam ormanın içinde yeteri kadar toprağı yok kiminin hiç yok hiç olmayanın sadece bir eşeği var her gün o eşeğin saybi memet bir yük odun keser getirir şehire 125 kuruşa satar evi olan o yuvasında dürt çocugu ve birde anesi vardır memet yedi nufuslu bir ayleye sayip birde eşeğe sahip memdin başka hiç bir şeyi yok memedin geçimi nasıl acaba sorsak bize nasıl bir cuvap verir memet kardeşim nasısın çok şükür eyiyim geçimin nasıl sorma orasını neye memet ney olsun kardeş orman askeri hiç peşimi bırakmıyorki bıraksada hafta da yedi yük odun satabilsem ne memet satanuyormusun satacam ama şu hükümetin askeri olmasa memet sana ne yapyu askerler daha ne yapacak ki beni tutup hükümete götürüyorlar mahkemeye veriyurlar birde eşeğimi satıyudlar eee memet başka birşey yok mu ne soruyursun kardeş sen birde orman kacakçısı diye karakolda dayak var pekeyi memet onlar seni büyle düverken sen ne diyudsun nedeyim kardeş hükümete karşı gelinirmi eeo memet hükümet senin hükümetin degilmi bilmiyurum ki pekeyi memet hiç bir şey düşünümüyurmusun ve düşüneyim kardeş me sala köyünüzün yakınına bir okul olsada senin çocuklar okumaya gitse olmazmı git işine be kardeş sona benim çocuklar hükümetmi olacak korkma memet sen senin çocugun okursa sen dayakdan kurtulursun ne süylüyursun sen kardeş çocukların kuru ekmegini zor kazanıyorum ben çok günlerde aç yatıyur çocuklar birde mektep işi çıkarma başıma korkma memet hükümet onları okutur git kardeş işin yokmu senin hükümet beni karakolda duver eşegimi satar çocugum aç kalır kaldı ki benim çocugum okusun pekyi memet

çocukları okutamasan çocuklara ne gibi bir iş yaptırısın valahi hepisne bir iki tane eşek bol bol odun satarlar geçinirler giderler memet sana verilen orman suçu diye cezaları nasıl ödersin oooh oooh sorma bunları bana beni gızdırma nasıl oasa hükümet mapusa atıyur karakolada dövüyür hele muhtar bunu eyi düvün dedimiydi sabaha kadar yandır bir daha köye gelirken bile hesap edersin dayagı ne yapalım memet le yol ayrılıyur haydi kardeşim memet 1946 1950 yılında bulusalım birazda ozaman konuşalım şimdilik hoşca kalınız.

Birinci Bölüm (Devamı var)

Hasan FİLİZ

toplumda kitle hareketleri

Cızlawet kanlı olayı

5 yevmiye ile pahalılık zammını almak için 13 — Ekimde oturma grevine başladık. İkinci gün 200 işçi (ki bunlar Kauçuk-İş Sendikalarına kayıtlıdır). Direnmeden vazgeçtiler. 15 Ekim sabahı saat 4 te polislerle komandolar geldi. Komandoların başındaki binbaşı; DIŞARI ÇIKIN dedi. Bizde: «SENDİKA İLE ANLAŞIN ÇIKALIM» dedik.

Ondan sonra graderle demir kapıları kırdılar, duvarları yıktılar. Asker geri çekildi. Polis silâh atarak üstümüze saldırıya geçti. Fabrikanın içinde kaçmağa başladık. Polis yakaladığını öldüresiye dövüyordu. Kanlı bir harp meydanına dönmüştü içerisi.

Başından, kaşından, bacağından sırtından hafif yaralanan hariç, 20-30 kadar ağır yaralı işçi vardı. Hatta bir arkadaşımız başına yediği copla olduğu yere bayılıp düştü. Hastahaneye kaldırdılar. Gözü yumruk gibi dışarı fırlamıştı. Kendine geldiği zaman gözü görmüyordu. 3-5 gün sonra doktorlar arkadaşa iş başı verdiler. Halen içerde tek gözle (yarım gözle) çalışıyor.

Diğer bir arkadaşımızın kafası yediği coplarla 5 yerinden yarılmış. Bir diğerinin ise sırtı dayaktan çarşaf gibi simsiyah olmuştu. Etleri bıçak gibi yarılmış! «Bunlar kardeş değil abi gavur tohumu Gavur bile böyle yapmaz.»

Bir kadın işçiyi de ayni şekilde dövdüler. Hatta üstüne çıkıp çiğnediler. Hastahanede gösterdi, vücudunda polislerin ayak izleri mosmor belli oluyordu.

Bu olaylardan sonra polis zoru ile KAUÇUK İŞ SENDİKA'sına geçmek için işçileri lastik iş Sendikasından istifa ettirdiler. İşçileri bizzat 1. Şube Md. Ilgz bey tek tek kenara çekip «SENİ VURDURURUM», LASTİK İŞ'TEN ÇIKMAZSANIZ HAYATINIZ TEHLİKEDEDİR» Diye tehdit ediyor.

Polisin baskısından başka kauçuk iş sendikasının içeride tabancalı kiralık adamları var. Bir taraftan onlarda baskı yapıyorlar.

Patron onlardan, polis onlardan şaşırdık kaldık korkuyoruz.

Ama bu böyle devam etmez. İşçi çıkış yolu arıyor.

İşçi

Patronların oyunu

Türkiye Merkez Bankasının yetkili uzmanı, Amerikalı bayan Kruger'in 1958 de olduğu gibi, 1970 te de devalüasyon hazırladı. Bunu Türkiye Büyük Millet meclisinden bile geçirmeye lüzum görmedi. 3-5 bakanın kabul ettiği devalüasyonun acısı, Türkiye halkının sırtına çökmekle kalmayıp, 10 büyük sermayedarın 2 sini tasfiye ediyor.

Bunun en büyük acısını kim çekiyor?

Tabii ki başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm halkımız. Bunun en açık örneği:

Ankara asfaltı, Soğanlı köy sapağında yanyana

(Devamı 5. sayfada)

Teknik boya işçileri ile bir konuşma

Hür Mensucat Sendikasına bağlı Teknik Boya İşçileri 3 haftadan beri grevdeler. Bu yazımızda grevde olan işçilerin politika ve sendikalar hakkında ki görüşlerini, olduğu gibi veriyoruz.

Politika hakkında neler dediler?

Recep Şengül (Sendikacı): «İşçiler karıncalar gibi ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar esas, musluğun başına geçmedikten sonra bu iş köklü hallolmaz. Bugünkü şartlar içinde ölmemek için mücadele ediyoruz. Esas gayemiz musluğun başını tutmak.

O zamana kadar böyle ölmemek için mücadele edeceğiz.»

Bir başka işçi arkadaş: «Arkadaş musluğun başına geldi. Esas dava depoyu zehirlemeden muhafaza etmek. Depo Ankara demek. Depo Büyük Millet Meclisi demek. Depodaki adamlar pis ise, depo pis olur. Sular gene bulanık ve pis akar. Fakirin gününü hiç bir zengin adam görmeye gelmiyor.

Çünkü biliyorlar, vaziyet onların aleyhine doğru gidiyor.» Depodan da, musluğun başından da maksat bir. İKTİDAR.

Başka bir işçi: «İşverenler, işyerlerinde ki işçileri hakir görüyorlar. Onların da insan olduğunu unutuyorlar. Biz işçiler de insanız. İnsan gibi yaşamıya hakkımız neden olmasın? İktidar da her zaman işverenin yanındadır. İşçi Sınıfı şu anda ezildiğini bilmektedir ve bu ezilmeye karşı bütün gücüyle mücadele edecektir. İşçi Sınıfı birliğini bozmıyacaktır. Birlikten kuvvet doğar. Birlik olan yerde dirlik olur.»

İşverenler iktidarının, sözde tanıdığı haklara, karşı olan bir işçi ne diyor: «Biz işçiler olarak, iktidarın göstermiş olduğu haklara muhalifiz. Memleketin idaresini işçi ve halk arasından çıkmış olanlara vermeliyiz. Bir kuyumcu altının ayarını nasıl anlıyorsa, İşçi Sınıfından olan kimselerin ayarını da İşçi Sınıfı anlar. İşvereni iktidara getirirsek işte böyle olur. Patronlar kaloriferli dairelerde, sayfiyelerde yaşamaktan başka bir şey bilmezler.

İşçilerin gecekondularda, odun sobaları karşısında, peynir ekmek yiyerek yaşamak zorunda olduklarını düşünmek bile istemezler. Onlar sadece işçilerin haklarını, daha fazla gaspetmenin yollarını ararlar.»

Çok söz söylemeye lüzum yok. Şu küçücük örnekten de anlaşılıyor ki, İşçi Sınıfımız, sınıf bilincini kazanma yolundadır ve belirli ölçüde kazanmıştır. Hepsinin de değindikleri mesele ne? İKTİDAR'a geçmeden bunların düzelemiyeceği. Geriye ne kalıyor? İşçi Sınıfımızın iktidar mücadelesini verecek olan, İşçi Sınıfının gerçek PARTİSİNİ, bir saniye bile kaybetmeden kurmak. Çünkü iktidar, İşçi Sınıfının gerçek PARTİSİYLE alınır.

Sendikalar için ne dediler?

Bir işçi arkadaş sendikalar hakkında şunları söyledi: DİSK'e kadar gelen sendikaların hepsi işçiyi uyutmuştur. Türk-İş'e bağlı sendikalar işverenin yanını tutuyorlar. Türkiye'de İşçi Sınıfı uyandığında Türkiye'yi terkedecek sendikacılar çok olacaktır. DİSK kurulduğundan bu yana sendikacılığa biraz olsun yön vermiştir. İşçi Sınıfı DİSK'ten çok şeyler beklemektedir. Bugün Türkiye'de üç çeşit sendika var. 1 — Patronların yanında olan Türk-İş. 2 — Bünyesinde devrimci işçilerin barındığı DİSK ve diğer sendikalar. 3 — Bağımsız ve üç kâğıtçı sendikalar. Türk - İş'in işverenlerle işbirliği yaptığını biliyoruz. DİSK'e bağlı sendikalar meseleleri işçilere danışır. Üç kağıtçılar toplu iş sözleşmesi yapılacağı zaman ortaya çıkarlar.»

Tekstil iş kolunda ki sendikaları da başka bir işçi arkadaş anlattı:

«Tekstil kolunda esas üç sendika vardır. 1 — Teksif sendikası, 2 — Tekstil sendikası, 3 — Hür Mensucat sendikası. Teksif sendikası işçileri uyutma politikasına gitmiştir. ve bu politikaya devam etmektedir. Bunu en son Adana'da Bossa da göstermişlerdir. Hazırladığı tasarıda on lira istemiş, işveren DİSK'e bağlı sendikadan çekindiği için kendiliğinden on iki lira vermiştir. İstanbul'da 20 işyerinde grev yapmışlar, ve işçileri bir kere daha satmışlardır. İşçiyi de şöyle uyutmuşlardır: İki senelik toplu sözleşmede güya alınan on beş lirayı üçe taksim etmişlerdir. Birinci sene sekiz lira, ikinci sene onuncu ayda dört lira, ikinci senenin son üç ayında üç lira daha... Tekstil sendikasından söz etmek istemiyorum. Göz göre göre işçinin yanında olmadığını belli etmektedir. Kayıtları yaptığı zaman fişleri işverene gönderir... Hür Mensucat sendikası ufaktır ama, bütün yaptığı işleri tabana danışarak ve işbirliği ederek yapıyor. Hür Mensucat sendikası kurulduktan sonra, diğer sendikalar işçilerin uyanıp Hür Mensucat sendikasına geçmesinden korktukları için kolayca satamamışlardır işçiyi. Biz Teknik Boya işçileri Teksif ve Tekstil sendikalarının yaptıkları sözleşmeyi beğenmediğimiz için üç haftadır grevdeyiz. Onlardan daha iyi bir toplu sözleşme yapacağımıza inanıyoruz.

Sendikamız Devrimci bir Konfederasyon'a bağlı olduğu için sonuna kadar da mücadelede kararlıyız.»

İşçi Sınıfımız sarı ve devrimci sendikaları kendi tecrübeleriyle artık tanıyorlar. İşverenlerin, işçileri sarı sendikalara sokmak için yaptıkları baskılar sökmüyor artık. İşçiler, işveren ve sarı sendikalara karşı mücadele ederken, Devrimci sendika yöneticilerini de başı boş bırakmamalıdır, kendi görüş ve isteklerini sendikacılara kabul ettirmelidirler.

İşçi Gönüllüsü

DÜNYADA NELER OLUYOR

Hindistanda seçimler

Hindistan Başbakanı Bayan İndira Gandi birkaç yıl önce ülkesindeki belli başlı bankaları devletleştirmek istemişti. Finans - Kapital tapınaklarına böyle bir saldırı hiç affedilir miydi? Derhal Anayasa Mahkemesi çıkarılan kanunu bozdu ve iktidardaki Kongre Partisi ikiye bölündü.

Daha sonra Mihracelere devlet bütçesinden yapılan ödenekler de kaldırıldı.

Bayan Gandi'nin başkanı bulunduğu Yeni Kongre Partisi, diğer bazı partilerin de desteğiyle, Mecliste bir süre azınlık hükümeti olarak idare etti.

Şimdi Mart başlarında seçime gidiliyor.

Hindistan, ilk Antika Medeniyet beşiği olmuş ülkelerden biridir. Kuzeyini çepeçevre saran Himalaya dağları, ülkeyi âdeta bütün dünyadan tecrit etmiş, sapa bir yer haline getirmiştir. Onun için medeniyet yaratığı sosyal sınıflaşma da, bu ülkede dünyada eşine rastlanmayan bir Kastlaşma şeklini almıştır.

Kast sisteminde en altta «Dokunulmazlar» vardır. Bunların sayısı bugün 70 milyon kadardır. En üstte de, gene bugün sayıları 279 olan Mihraceler bulunmaktadır.

Böyle bir geçmiş olan ülkede yığınla sosyal problemlerin ortalığı kasıp kavuracağı tabiidir. İşsizlik, açlık, cehalet, bölgecilik, kastlar, çeşitli din ve diller bunlardan başlıcalarıdır.

Şu halde seçimlere 70 siyasi partinin katılmasına şaşmamak gerekir. Bunlar arasında Bayan Gandi'nin en büyük rakibi dörtlü koalisyondur. Dörtlü koalisyonda şunlar vardır:

1 — Eski Kongre Partisi: Bankaların devletleştirilmesi teşebbüsü üzerine Gandi ile arkadaşlarına karşı çıkan Kongre Partililer.

2 — Swatantra Partisi: Sanayi kodamanlarıyla Mihracelerin partisi.

3 — Jan Sangh Partisi: Bizim Hitler mukallitlerinin Hindistan'daki biraderleri.

4 — Samyutka Sosyalist Partisi: Bu da herhalde Finans - Kapital sosyalizmi olacak.

Toplumun en gerici unsurları kader birliği yapmış durumda görülüyorlar.

Sosyalist partilerin durumu da çok ilginçtir. Hindistan'ın en sanayileşmiş bölgesi olan Batı Bengal'de (Kalkütta'da) çoğunluğu Marksist - Ko

● Devamı 6. sayfada

Çini tanımak

Yeryüzünde yaşıyan her 4 insandan biri Çinli: Çin nüfusu 800 milyon.. Yüzyıllar boyu karanlıklar içindeki bu ülkede: Devrim olmuş, sosyalizme geçilmiş, arkasından «Kültür İhtilâli» yapılmış... Bugün dünyanın üçüncü büyük devı sayılıyor.

Bu koca ülkede neler oluyor, şunu bir «tanıyalım», diye eline birkaç kitap, yahut dergi geçireni polis yakaladı mı, eğer «Mao Maocu» değilse, başına gelecekleri herkes tahmin edebilir.

Ama şimdi ne görüyoruz? Yüksek katlarda bir faaliyet, bir faaliyet.... Çin'i «tanıyacak» mışız.

Çin devrimi gerçekleşince, Emperyalist kuklası Çan Kay Şek Formoza adasına sığınmıştı. Türkiye'de benzeri bir durum karşısında, örneğin Demirel hükûmetinin Bozcaada'ya sığınıp, Türkiye'yi ben temsil ediyorum, demesi gibi bir şey.

İşte bu Formoza'daki hükûmetin paçaları tutuşmuş, biz Çin Halk Cumhuriyetini tanıyacağız diye. Dışişleri Bakan Yardımcısı günlerden beri Ankara'da kulis yürütüyor.

Birkaç gün sonra Arnavutluk Dışişleri Bakanı da Türkiye'yi ziyaret edecek. Arnavutluk Çin Halk Cumhuriyetinin en yakın dostu. Çin'i tanımamız meselesi herhalde görüşmelerde k[illegible] edilecek.

Bunlar da nereden çıktı, der[illegible] «Odalar Birliği» miz Türkiy'nin «Çin ile tic[illegible] geniş çıkarları» bulunduğunu görmüş. Daha [illegible]oğrusu, yıllardan beri bu ticaret üçüncü devletler aracılığıyla yürütülüyormuş. Artık buna bir son verip doğrudan doğruya ticarete girişmenin daha kârlı olacağı anlaşılmış. Bunun için de Çin Halk Cumhuriyetini tanıyacakmışız.

Finans — Kapitalistlerimiz böyledir işte. Yıllar yılı devrimcilere karşı ajanlarını: «Moskova'ya, Moskova'ya!» diye bağırtırlar. Sonra bir de bakarız ki, kâr kokusunu alınca, Moskova'nın yolunu herkesten önce kendileri tutmamışlar mı?

Şimdi de sıra Pekin'de.

Ortak pazar - Ortak para

Ortak Pazar'ın 6 kurucu üyesi (Fransa, Federal Almanya, İtalya, Belçika, Hollanda ve Lüksemburg) aralarında yaptıkları bir toplantıda «Avrupa birliğine doğru önemli bir adım» sayılan yeni bir anlaşmaya varmışlardır. Bu anlaşma, ekonomi ve para birliği sağlıyacak somut bir plânı öngörmektedir.

Anlaşmaya göre, 10 yıl sonra 6 ülke (ve tabii bu arada katılabilecek diğer ülkeler: Örneğin İngiltere) aynı para birimini kullanmıya başlıyacaklar. Yâni Frank, Mark, Sterlin vs. kalkacak, bütün bu ülkelerde geçerli tek bir para bulunacak.

Bunun yanında, vergi sistemlerinin uyumlu hale getirilmesi, bütçe ve ekonomi politikalarında koordinasyon sağlanması, güçlükle karşılaşacak üye ülkelere yardım için «İstikrar Fonu» kurulması da anlaşmaya varılan hususlar arasındadır.

Gümrükler kalkacak, para ve ekonomi politikasında birlik sağlanacak.. derken, millet sınırları kaldırılıyor demektir.

Biz de Ortak Pazara aday üye olduk. Ve paramızı değerden düşürmekle alınmış kararlara katıldık bile.

Amerika U.S. hala tırmanıyor

Ha Gayret: Son Basmağa Az Kaldı!

Laos'a yapılan saldırı üzerinden kaç gün geçti? On beş, bilemediniz yirmi.. Hindiçini'yle ilgili şu haberlere bakın, yorum gerektiriyor mu?

«Laos'ta G. Vietnamlılar ağır kayıplara uğradı.» (23.2.1971)

«Güney Vietnam'ın en ünlü komutanı Tümgeneral Do-Kao-Tri, önceki gün, içinde bulunduğu helikopterin Vietkong tarafından düşürülmesi sonunda ölmüştür.» (24.2.1971).

«Laos ormanlarında sıkaşıp kalan 20 bin Güney Vietnamlı askerin durumu gitgide vahimleşmektedir.» (24.2.1971).

Bir ara radyo bültenlerinde bildirilen, fakat nedense gazetelerde yer almıyan bir haber: Amerikan sözcüsünün açıklamasına göre, ilk 10 gün içinde Amerikalılar Laos harekâtında 60 helikopter kaybetmişler.

«Hayatlarının tehlikeye girmesi» nedeniyle «Amerikalı pilotların protestoları»: «Harekâtta pilotların kurban edildiğini söylemektedirler.» (25.2.1971).

«Güney Vietnam'daki üslerine dönen Amerikan pilotları» ndan biri: «K. Vietnamlıları durduramıyoruz.» (26.2.1971).

Ve daha bin bir ayrıntı.

Güney Vietnam, Kamboç, Laos... Sonuç hep aynı. Şimdi de Kuzey Vietnam'ın istilâsından söz ediliyor. Amerikan süper - emperyalizmi kudurmuş. Bu kez niyeti, Çin dahil bütün Güney Doğu Asya'yı yangın yerine çevirmek.

Nixon'un son nutkunda, esas tehlikeli bölge Çin Hindi değil, Ortadoğudur demesi boşuna değil.

Onu böyle konuşturan sosyalist dünyayı bölme umududur.

Ancak, 25 Şubat tarihli İzvestia'nın şu sözleri meydanın büsbütün boş olmıyacağını göstermektedir.

«Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, Sosyalist ailenin bir üyesidir. Sovyetler Birliği ile öbür sosyalist ülkeler, Amerikan saldırısını püskürtmekte kardeş Vietnam halkına yardım edeceklerdir.»

Finans kapital devletçiliği

İngiliz Rolls - Royce firması dünyanın sayılı motor şirketlerinden biri: Uçak motorları yapıyor, çok pahalı arabalar yapıyor, vs.. İşte bu firma bundan birkaç hafta önce iflâs bayrağını çekti.

Bu iflâs az daha Amerika'nın dev uçak şirketlerinden Lockheed'i de neginden sürüklüyordu.

Lockheed hâlâ tehlikeyi atlatmış değil. Çünkü Rolls - Royce'a sipariş etmiş olduğu uçak motorlarını alamıyor. Alamayınca da kendi taahhütlerini yerine getiremiyor.

Durum o kadar kritik ki: Amerikan Cumhur[illegible] Nixon telefon[illegible] [illegible] Heath ile bu meseleyi görüşüyor. [illegible] şirketler saltanat[illegible] ka değil.

Rolls-Royce ne olacak? falan, derken, «devletçilik» imdada yetişti. İngiliz Muhafazakâr Partisi, bizim kimi «devrimci», yohut «sosyalist» lerimizin ağzının suyunu akıtacak bir davranışla şirketi devletleştiriverdi.

Daha önce İşçi Partisi de zarar eden demiryollarını, gün geçtikçe kapanmaya mahkûm kömür madenlerini devletleştirmemiş miydi?

Böyledir işte. Finans - Kapitale hizmet türlü çeşitli olabiliyor. Hatta keskin «devletçilik» ve keskin sosyalist İşçi Partileriyle.

TÜRKİYEDE FİNANS KAPİTAL DEVLETÇİLİĞİ

Kapitalizmin beşiği o[illegible] ülkelerde bu gibi gelişmeler [illegible] Birkaç onyılı geçmez.

Oysa bizim «Devletçiliğimiz» yüzyılları, bin yılları aşar. Finans - Kapital çağında ise, en az 40 - 50 yıllık bir geçmişe sahiptir.

Ve yeni yeni örnekleri hergün gazete sütunlarından taşmaktadır.

İşte son bir haberi zarar ettiği için yıllardan beri işlemez halde bulunan verdi şirketine ait Tuzla'daki Jeep fabrikası, bir iktisadi devlet teşekkülü olan Makine Kimya Endüstrisi kurumu tarafından satınalınacak (Ulus, 26.2.971).

Bu ne ilk, ne de sondur. Bizim iktisadi devlet kurumları ya özel sektör hesabına zarar eder, yahut zarar eden özel sek[illegible]. Devlet kapitalizmi budur işte.

Politika esnafı 7500 peşinde

Finans kapitalin Türkiye'de geliştirdiği faşizm ileri düzeyde adım adım tezgâhlanırken, bütün burjuva partileri bu ihanet planında kendilerine düşen görevi üstlenmiş durumdadırlar.

Egemen güçlerin, Türkiye'de hızla keskinleşen sınıf mücadelesini bastırmak için giriştikleri baskı ve terör yönetmeleri şu noktalarda somutlaşmaktadır:

- Sivil faşist müfrezeleri komando kamplarında toplayıp eğitmek ve devrimcilerin üstüne saldırtmak.
- Gelişen üretim güçlerinin gerici üretim ilişkilerini zorlaması sonucunda derinleşen toplumsal bunalımın suçlusu olarak devrimcileri lanse etmek
- Böylelikle bir yandan sosyalistleri sindirmek çabasını güderken, öte yandan sosyalist aydınları, emekçi kitlelerden tecrit etmek, devrimci militan güçleri üniversitelere hapsetmek veya çeşitli macerelara itmek onların bilinç taşıma görevlerini engellemek, halk örgütlenmesini geciktirmek.

Faşist Baskı Tedbirleri:

Bu plan çerçevesinde atılan adımların vardığı yer şimdilik faşist tedbirleri parlamentoya sevketmek olmuştur.

1 — Devrimci gençliğin kalesi durumundaki üniversitelerde özgürlüğe son vererek faşizmi üniversitelere yerleştirmek.

2 — Cemiyet kurma özgürlüğünü kısıtlamak.

3 — Gösteri ve yürüyüş hakkını kısıtlayarak devrimci kitle eylemlerini boğmak.

4 — Kitle hareketlerine karşı yeni cezai müeyyideler getirmek.

5 — Köylülerin devrimci eylemlerini şiddet yoluyla bastıracak tedbirler almak işçilerin ekonomik - demokratik mücadelesine karşı girişilen faşist tedbirleri bu yeni adımlar izlemektedir. Arkasından diğer burjuva demokratik kurumlara sıra gelecek ve faşizm adım adım yerleştirilecektir.

Politika Esnafı Kukla Durumunda:

Gerici parlamentarizmin uygulayıcıları olan politikacılar finans kapitalin ve diğer egemen güçlerin elindeki kuklalar durumundadır.

Demokratik rejimi koruma yaygaraları içinde bütün faşist tedbirler için politika esnafı birleşivermiştir. Meclisteki en muhalif partiler bile, finans kapital diktatoryasını korumak için biri birleriyle yarışa girişmişlerdir, hepsinin finans kapitalden istediği bir tek taviz vardır: parlamentonun bekası.

En muhalif (!) unsurlar bile demokrasiyi parlamentodan ibaret olarak gösterme oyunları içindedir.

Kutsal İttifakın Temel Şartı: Ayda Asgari 7500 TL.

Politika esnafı her şeye razıdır, yeter ki parlamento ne biçimde olursa olsun devam etsin ve kendi aylıkları arttırılsın.

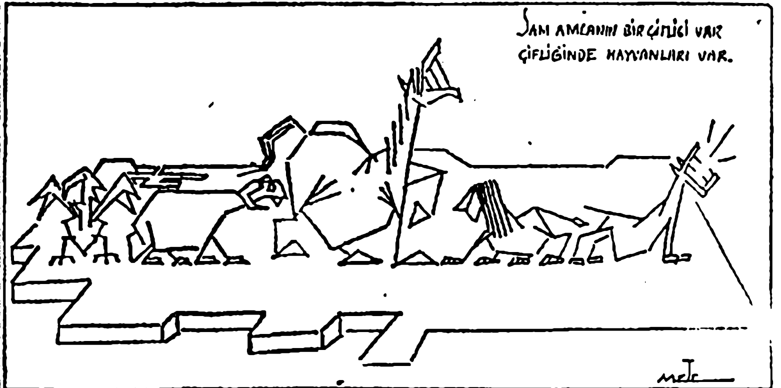
Bu nedenle, Anayasa Mahkemesini işine geldiği zaman savunan nice çok bilmiş politikacı, son zamanlarda Anayasa Mahkemesine cephe almıştır. Çünkü Anayasa Mahkemesi partilerin hazineden yardım almasını anayasaya aykırı görmüştür. Çünkü Anayasa Mahkemesi parlamenter maaşlarını fazla bulmuş ve bunların zamlı biçiminin yeni bir seçim olmadıkça ödenemeyeceğini söylemiştir.

Ve Mecliste grubu olan bütün partiler birleşip, birkaç gün içinde anlaşarak Anayasa'yı değiştirme kararı almışlardır.

Sahte demokrasicilik bir kez daha teşhir olmaktadır. Vatan, millet gevezeliğine, nice keskin orta sol lâfazanlığına ve fukaralık edebiyatına rağmen parlamento esnafı 7500 TL.'dan vazgeçmek niyetinde değildir. Aksi halde partilerin mahalli örgütünde çalışacak, yani halkı kandırarak Meclise girmeğe uğraşacak politika bezirgânları için sunulacak yemlerin cazibesi azalacaktır.

Partilerin mahalli örgütlerinde çalışanlar, her şeyden önce milletvekili olma rüyaları içindedirler. Bunlardan bir kısmı parlementoya seçilince kısa zamanda yeni çıkarlar peşinde koşarlar. İktidar partisine mensup olmayanlar ise nüfuz bakımından kısıtlı kalarak maaşlarla yetinmek tehlikesinden korkarlar. Bu yüzden, hiç olmazsa maaşlar yüksek olmalıdır. Eğer maaşlar da yüksek olmazsa parlamentonun cazibesi azalacak, mahalli örgütler zayıflayacaktır, ya da egemen sınıflardan zaten şu veya bu şekilde mali yardım alan partiler, kendi elemanlarına yeni yeni olanaklar bulma zorunda kalacaklardır.

(Devamı 5. sayfada)

Yığınlara seslenecek

(Baştarafı 1. sayfada)

lır. Tekrarlayalım: Yığınlara seslenecek bir yayın organı şarttır. Bekliyoruz. Bu eksikliği gidermeye çağırıyoruz.

Eleştirilerimizin iyi niyetine inanmanız dileği ile saygılar ve iyi günler dileklerimizle...

Arkadaşların yönelttiği eleştirilerin hepsi de doğrudur. Ancak:

Cevaplar:

A) Rotatife geçtikten bu yana yeteri kadar ilgi çekici başlıklar attığımızı sanıyoruz. Çığırtkan gazeteler gibi boydan boya başlıklar atarak, öteki başlıkların boğulmasının doğru olmayacağını düşünüyoruz.

B) Gazetenin yayılması, Anadolu'nun her yerindeki militan arkadaşların işin bir ucundan tutmalarına bağlı. Biz başka yol düşünmüyoruz, düşünemiyoruz. Bir başka yol aramıyacağız da. Çünkü: Gazetenin temel hedefi işçi sınıfı militanlarını derlemektir.

C) Bizce, yığınların özlemi, İşçi Sınıfı düşüncesine uygun bir yığın gazetesi talebini bile çoktan aşmış; özellikle Finans-Kapitalistlere, onların silâhlı çetelerine ve satılık gangster sendikacılara karşı verilen kanlı mücadeleler militanları Parti kurmağa çağıran çaresizlik çığlıkları haline dönmüştür. Ve asgari ölçüde olsun derlenmeden, değil İşçi Sınıfı Partisini örmeğe, teselli kabilinden bir yığın gazetesi çıkarmağa bile imkân yoktur. Gazete: Emek ve para ister. Emek ve para: Darma dağın edilmiş militanların derlenip toparlanmasını ister. Teklif ediyoruz: Derlenelim ve bir yığın gazetesi çıkaralım.

D) Çağrınızı biz de aynen tekrar ediyoruz.

E) «İfadelerin çok süslü ve sadelikten uzak» olduğunu pek sanmıyoruz. Bu noktayı, ama somut örnekler üstünde, yeniden tartışabiliriz.

F) Olaylara, ezilen insanlarımızın başından geçen olaylara daha çok yer vermeği biz de istiyoruz. Bildirin, basalım. Sevgi ve saygılarımızla.

KEMAL D. AZİZOĞLU ve 10 ARKADAŞI

Tokatlı Gençlerin Mektubu

Sayın Hikmet Kıvılcımlı,

İzin isteyerek size sorular sormak ve isteklerde bulunmak amacı ile bu mektubu yazıyoruz. İsteklerimin de, sorularımın da özel değil, genel olduğunu ve memleketimin bir arkadaş gurubu adına konulduğunu biliniz. Eğer memleketimiz Erbaa'da çıkan olaylar basına ve radyolara, ordan da yurda yansımasaydı, belki bu mektup yazılmayacaktı. Bu olayın aslını anlatmak ve genel sorunlarımıza da değinme olanağı bulacağız bu mektup ile. Erbaa lisesinde idari baskılar ve yalan-dolan ile kandırılamayan genç çoğunluk sopa ile «zikna (!)» edilmek isteniyor. Mesele bu.. Bu yıl Ülkü Ocağı denen faşist ocağı Anadolu'yu cehenneme çevirmek için ve yurtsever kanına doymak için oluk gibi para dökülüyor. Kuzeyden güneye batıdan doğuya, en az ikiyüz örgüt kuruldu bu yıl. Genç evlât ve kardeşlerimiz buralarda vatansever solculara karşı eğitiliyor, hazırlanıyor. İdare bunların yanında.. Para bunlarda.. Ben 1969 yılında Ankara'ya okumağa gelene dek bunların içinde idim. En az onlar kadar karanlıkta, bir şiir, bir kavga ile tatmin olurdum. Ama okudum ki, biz köylü çocuğunu soyanların eli sopalı fedaisi durumunda, kendi köylümüzü eziyoruz. Solu ve sağı, zengini, sınıfı, emperyalizmin gerçeğini öğrendim. Şimdi Ankara Tokat Öğrenci Yurdunun hemen tamamı gibi devrimci gencim. Ama Erbaa'da olanlar. Bir avuç liseli devrimci ölüm derecesi dövülüyor. Yollarda kovalanıp, vuruluyor, dövülüyor. Devletin temsilcisi bir kaymakam oğlu yerinde sağcı veletlerden meydan dayağı yiyor ve iki devrimci genci üçhin polisle arayanlar, nedense susuyor. Neden devrimciler dağınık, neden her iki kitap okuyan 'lider' 'ilan' ediyor kendini? Bu dağınıklık sağcı cepheye yarıyor. Artık derlenip vakti çalmadı mı? Biz dev-genç üyesi değiliz. Ama devrimciyiz. Kendimizi eğitmeye çalışıyoruz. Hem okulumuzu yürütüyor, hem de yurdumuz için yaşıyoruz. Sosyalist bize ışık tuttu. Yazılarınızı okuyoruz, okutuyoruz. Yurdumuzu sağcı bozuntularına karşı korurken, artık derlenip toparlanma zamanı geldi, diyoruz. Sosyalist'e ilişkin bir eleştirimiz var: Kadro hazırlamak için gazetemiz iyi. Ama kitleye seslenecek bir gazete de gerekli değil mi? Özellikle bu sorumuza cevap vermenizi diler, saygı ile ellerinizden öperiz.

ERBAA (TOKAT) Devrimci Gençleri - ANKARA

Cevap: Yığın gazetesi ile ilgili sorunuza öteki arkadaşların mektubu dolayısıyle aşağıda cevap verildi.

Rıza Ertan arkadaşın Finans-Kapital gazetelerini boykot önerisine gelince: 1 — Darmadağın olmuşuz, anarşi batağında birbirimizi kırıp geçiriyoruz. Partimiz yok; kiminle, neyi nasıl boykot edeceğiz? 2 — En iyi boykot: her yerde, Finans-Kapital gazetelerinin karşısına kendi Gazetemizi çıkarabilmektir; biz böyle düşünüyoruz. 3 — Boykot pasif bir eylem biçimidir; İşçi Sınıfına uygun düşmez, daha çok etken eylem biçimleri.

Sosyalizm tarihimizden

(Baştarafı 2. sayfada)

mezler. Sapıttık demek için doğru yola, inkılâp yoluna girmeyi göze alabilmek gerekir. Oysa «Çeteci» küçükburjuva elemanının sonuna dek gitmiye ne gücünc, ne de niyeti kalmamıştır. Kalmadığı içindirki bu sapıtma ortaya çıkmıştır.

O zaman her sapıtma kendi kendisine haklı bir kanaat veya doğru bir bakım süsü vermiye kalkar. Sözüm yabana fikir ayrılıkları (dissidans'lar) baş gösterir. Mezhep özentileri, tarikat görüntüleri alır yürür. Teşkilât tâbiriyle hizipler türer, bölükler (fraksiyonlar) üreı.

Buraya dek izahımızın gelişen anlamı bir cümle ile şudur: Çete mücadelesinden Parti savaşına geçen teşkilât (örgüt) için de, yeni istikametimizden vehımızdan ürken küçükburjuva elemanları fraksiyonlaşırlar...

Şimdi bu partik veya teorik kargaşalıkçılığın bilhassa içyüzüne geldik. O içyüz, Parti kargaşalıkçılığının alaturka yanıdır.

Alaturka kargaşalıkçılık nedir?

Bunu anlamak için, her Türkiye'de yaşıyanın (her eline bir burjuva gazetesi almayı âdet edinenin diyelim) bildiği ve gördüğü bir örnek vardır. Meşhurdur. Türkiye'de ciddi bir kalem kavgası, polemik münakaşası yapmak kimseye nasip olamaz!

Ciddi kalem kavgası demek, bilim metoduyla objektif olarak ele alınan somut konuyu olaylarla tarta tarta incelemektir.

Türkiye'de gerek basın, gerek öteki kürsüler, sübjektif yâni ferdî (bireyci) olmıyan, tersine objektif, yâni sırf sosyal = sınıfî olan bir ağız veya kalem tartışmasına gelemez. Bir örnek: Kendine sırasında «ciddi» süsü vermiye pek özenen göbekli bir burjuva başyazarı, karşısındaki küçüburjuva palavracısıyla politika mücadelesine tutuşurken söze şöyle başlar:

«Şeşi beş gören şaşı gözleri ve şâfiî köpeği suratile...» İnsanın bu (bilmem ne) maskarası kadar hayasız bir nâmussuz olması lâzımdır.» Ve ilh...

Her kalemşör böyle ince sulukule edebiyatına sıvanır. Bu stil her Türkün yumurtadan çıkalı beri mahalle aralarında duya geldiği çekişmelerin ezelî üslûbudur. Bu stil sınıfî, sosyal (hatta bazan tabiî) meselelerin münakaşa ve mücadelelerini, bayağı şahsiyat (kişisellik) salyası ile belirsiz hale getirmektir.

«Alaturka» dediğimiz tenkid ve münakaşa tarzı budur. Onun sebebini bilhassa şu noktalarda görüyoruz:

1) Tarihî gelenekler;

2) Memleketin genel kültür seviyesinin düşkünlüğü;

3) Ülkede küçükburjuva elemanının üstünlü. Eğer bir kelime ile söylemek istersek, diyebiliriz ki: Tarihî gelenek ile yarım yamalak hars (kültür) seviyesinin düşkünlüğü hep gelir o genellikle münakaşa sahasını şehir küçükburjuvazisinin çerçevesi içinde toplıyabilir.

Doğrusu burjuvazi her sahada gittikçe ağır basmıya başlıyalıberi, yukarıda zikrettiğimiz kabilden çekişme ortaoyunları hiç olmazsa kısmen seyrekleşebiliyor.

Türkiye proletaryası bir yandan enternasyonal işçi sınıfının inkılâpçı karakterlerini kazanıyor. Öte tarafta, içinden doğduğu gübreliğin bazı özelliklerinden henüz yakasını sıyırmış değildir. Hele. Çete savaşlarındaki mitlaufer'ler, halk deyicileri proletaryanın geniş sınıflar mücadelesinde: birer «yoldaş» değil, birer «yol arkadaşı» olarak kaldıkça, küçükburjuva tesirleri her zaman acı acı hissedilecektir. Ve bugün hissedilen de o tesirlerdir.

Yâni, Parti içindeki gruplaşmalar, — istisnalar kaide (ayrıcalar kural) sayılamıyacağına göre, — fraksiyon münakaşa ve mücadelelerinde alaturka ve küçükburjuvaca işliyorlar. Çete muharebesi devri için bazan ve bir dereceye kadar mazur görülebilen bu tarz, Parti savaşı sırasında en berbat anarşi yaratır.

O kadarla da kalmaz. Alaturka, münakaşa ve mücadelenin (tartışma ve dövüşün) bellibaşlı karakteri sınıf anlamını kaybetmiş, kapı arkası dedikoduları olmasıdır.

Legal neşriyatı ve kürsüleri bulunmıyan bir teşkilât içinde: Oportünizmin ve Anarşinin bundan daha uygun tezahürü, ortaya çıkışı olamazdı. Ona benzer sapıtmaları Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin ve ondan sonra Bolşevik Partisi'nin yakın tarihleri içinde etrafıyla görüyoruz. Menşeviklerden Trotskistlere kadar bütün bilimsel sosyalizm sapıkları bu küçükburjuva yolundan yürüdüler. Açık Partici münakaşa yerine, kapı arkası dedikodularıyla sıçan yolundan yürüdüler.

16. cı R.K.F. Kongresinde sağlı sollu sapıtmalarla gerçek sosyalizmin münasebetlerini karakterize eden (okunamamıştır...) Bolşevik başarısının sırrı, kulis arası siyaseti yerine prensip siyasetini geçirmesinde yatar, diyordu. Bu kısa ihtarın içinde gizlenen şey bütün bir gerçek sosyalist metottur.

Partinin inkılâpçı dövüşünde sıçan yolundan dedikodu yürütmeyi, prensip siyasetine tercih edenler, yalnız bir disiplin cinayeti işlemekle kalmıyorlar. O gibiler ayrıca samimi prensip dövüşçülerine karşı ebedî bir başarısızlığa da mahkûm oluyorlar. Türkiye proletaryası cihan işçi sınıfının bugünkü başının kısa olduğu kadar kuvvetli olan öğüdünü yerine getirebilecek bilinçte bulunduğunu gösterecektir.

İşte ikinci sebep, ikinci maksat budur: Tarikatçı (sekter) ve kısır dedikodular yerine, Parti çerçevesi ve Parti disiplini içinde ilmî (bilimsel) münakaşa (tartışma) kapısını açmak...

Tekrar edelim, sadece «kapı açmak»!

Yoksa, bu satırlarla her derde deva reçeteler sunmak için, Leninist Marksizmden sapıtmak gerektiğini biliyoruz.

Osmanlı dönemi

(Baştarafı 8. Sayfada)

şit Bey şâhane mühürdar yardımcısı... Bu tarz kapıkulları. Ancak bu şirketin idare meclisine bakınca bir de görüyoruz ki, 10 kişilik idare meclisinden 8 i yabancıdır. Bir tane içinde, hani tohum olsun diye Hulûsi Bey isminde bi ri de almışlar. Fakat geri kalan hepsi: Biri Levanten dediğimiz, yâni Komprador yerli gayri-Türk burjuva olmak üzere, hepsi yabancı, ecnebi kapitalistler.

Öteki, Selânik Ticarî — Sınaî Anonim Şirketi.. Bu da bir Yahudi'nin un değirmeni etrafında kurulmuş. Ve 13 Yahudi levanten idare meclisini teşkil etmiş.

Ancak bu dönemin sonu olan 1907 (1908 de biliyoruz, Meşrutiyet Hürriyet İhtilâli oldu), 1907 yılında, ondan bir yıl önce: Oriental Karpet Manifaktür dedikleri İngiliz halı şirketi kurulmuş.

Böylece, Türkiye ilk Meşrutiyet Hürriyet Devrimini yapıncıya kadar, bir yandan 52 yabancı Finans - Kapitalist müessese gelmiş Türkiye'nin çeşitli ekonomik alanlarına el koymuş. Öte yandan da Düyûn'u Umumiye gelmiş.. Düyûn'u Umumiye nelerimize el koymamış? Hepimiz biliyoruz. Tuzun tekelini almış. Tütünün tekelini almış. İspirtolulardan vergi almış. Balıkçılığı gene vergilemiş. İpek öşürünü almış. Pul resmini almış. Ayrıca tümbaki resmi diye bir şey icat etmiş: Acemistan'dan gelen tümbekiden gene haraç almış. Temettü vergisinin fazlasını almış. Gümrük temettünün bir miktardan sonrasını almış. Böylece Türkiye'nin hemen bütün ekonomik alanları yabancı Finans - Kapitalin yüzde yüz mutlak tehakkümü altına girmiş.

Düyûn'u Umumiye'nin idare meclisi... İki başkan var, nöbetleşe başkanlık ediyor: Birisi Fransız, birisi İngiliz.. Üç delege: Birisi Alman, birisi Avusturya - Macar, birisi İtalyan.. Bir delege de Osmanlı Bankasından, sanki ötekiler yetmiyormuş gibi.. Ayrıca bir genel gelirler müdürü: Bir Levanten... Osmanlılardan, yâni Türkiye'den, müslüman olarak: Bir Hamdi Bey Bey (Osmanlı delegesi güya), bir de Şâhane Komiser ...p Bey.. Tabii bunların ağırapta mahalli yok. Ötekiler idare ediyorlar.

Şimdi, demek 1907 de, aşağı yukarı 20. ci yüzyılın başına geldiğimiz zaman, bir de bakıyoruz ki: Türkiye kıskıvrak bütün ekonomi kaynaklarıyle, bütün devlet mâliyesiyle yabancı Finans - Kapitalin tehakkümü altına girmiş.

(Oysa bu Finans - Kapitalin tehakkümü Avrupa'da daha o yıllar yeni başlamış: 19. cu yüzyıl sonunda. İngiliz Boer Harbi: Güney Afrika'daki o altınlar ve elmas bulununca yapılan savaş ve bir de Amerika'nın Küba'dan Filipin'e kadar yeryüzünde sömürgeler saltanatı kurmak için giriştiği İspanyol - Amerika savaşı ile, Avrupa'da ancak 1900 yılına doğru Finans - Kapital tam tehakkümünü, yâni topluma egemen olma, ama istediği gibi dayatarak egemen olma olanağını ele geçirdi.

Türkiye'de 50 yıldan beri bu olanak, ecnebi sermaye ile bizim kompradorlar (ki çoğu, Türk veyahut Müslüman dahi değil), onların ortaklığıyle yerleşmiş. Böyle bir tâlihimiz var. Yâni dünyada ilk Finans - Kapital tehakkümüne uğramış, böyle nümunelik bir ülke haline gelmişiz.

Bildiğiniz gibi, bu durum Emperyalist Evren Savaşını kışkırttı. (Öteki Balkan, Trablus savaşlarını artık anmıyorum). Biz de içine girdik. Ondan sonra Millî Mücadele savaşı geldi, katıldı. Ve Millî Mücadele savaşından çıktığımız zaman yeni bir döneme girdik. Budü nemin kısaca karakteristiğini yapmazsak, bugün Finans - Kapital dediğimiz tehakkümün başımıza neden bu kadar çöreklendiğini, nasıl çöreklendiğini anlamak çok güç oluyor.

Gelecek sayıda: FİNANS - KAPİTALİN TÜRKİYE'DEKİ İŞLEYİŞİ: İLK CUMHURİYET DÖNEMİ

İşçi sınıfı

Baştarafı 1. sayfada

sendikacılar ya da revizyonist klikler elinde kalmaya mahkûm olduğu görüşü de bir kaz daha (bu iki küçük haberle bile) iflâs etmektedir.

HANGİ SOSYAL PRATİK

Proletaryayı örgütleme görevinin bugünkü ödevlerimiz içinde birinci sırayı tuttuğunu burada bir kez daha belirtmeliyiz. İşçi sınıfı içinde çalışmayı «revizyonizm» olarak sunan, ve proletaryadan kopuk hareketlerden, keskinliklerden medet uman sağ sapmacılara en etkili cevabı gene işçi sınıfının kendisi vermektedir.

Orada, burada «sosyal pratik», «devrimci pratik» sözünü ağızlarından düşürmeyenler, ülkemizdeki sınıf mücadelesini bir nebze olsun gözlemiyorlar mı ? Öncü devrimci sınıfın içinde bulunduğu dinamizmi göremiyorlar mı ? İşçi sınıfı içinde kök salmayan hiç bir hareketin — kısa vadede saman alevi misali başarılar gösterse bile — uzun vadede güç kazanamayacağını, yok olup gideceğini anlayamıyorlar mı ?

Sosyal pratikten ders almak, o ülkenin en doğru sınıf tahlilinden, mücadelenin somut hedeflerinin bilinmesinden, tüm toplumsal olayların gelişiminden (yola çıkarak) bu bütünlük içinde işçi sınıfı devrimcilerinin düşünce ve davranışlarını belirlemek demektir.

İşçi sınıfı devrimcileri, topluma ve devrimci harekete ancak ve ancak işçi sınıfının yüksek çıkarları açısından bakarlar.

İşçi sınıfının yüksek çıkarları ise ancak ve ancak proletaryanın devrimci siyasî örgütü tarafından saptanır. İşçi sınıfıyla köklü bağlar kurmamış, Proleter Partisi ilkelerini yerleştirmemiş, emekçi kitlelere önderlik gücünü ispatlamamış örgütçükler işçi sınıfı adına ahkâm kesemez. Bu tutum içinde olan kişiler ya da grupçuklar işçi sınıfının bağımsız siyasî partisini teşkil etme yolunda adım atmıyorlarsa, bunlar eninde sonunda yok olup gitmeğe, ya da karşı — devrim saflarına geçmeğe mahkûmdurlar. Dünya devrimci pratiğinin zengin tecrübeleri bize bunu gösterdi, gösteriyor.

GÖREVİMİZ : PROLETARYA PARTİSİ'DİR

Eğer ülkede Proleter Partisi yoksa, en başta gelen görevimiz bu partiyi yaratmaktır. Çünkü ancak ve ancak Proleter Partisi işçi sınıfı adına karar verebilir, çünkü proleter partisi, işçi sınıfı devrimciliğinin en yüksek biçimidir.

İşçi sınıfını revizyonist kliklerin eline terketmek, militanları başka alanlara sevketmek sağ sapmanın ta kendisidir. Duygu bakımından ne kadar iyi niyetli ve heyecanlı olursak olalım, işçi sınıfı içinde kök salmış bir örgütten kaçınıyorsak, mücadelenin uzun vadeli çıkarlarını sabote ediyor ve sağ sapmayı yerleştiriyoruz demektir.

İşçi Sınıfının devrimci merkezi örgütünü, yani PROLETARYA PARTİSİ'ni gerçekleştirmek üzere düşünce ve davranış birliği içinde seferber olalım.

Sınıflar savaşı

(Baştarafı 2. Sayfada)

2 — Küçükburjuvanın yanında çalıştırdıkları bir kaç çırağı ve kalfa yahut yardımcı «ameliye» yi geçmez. Orta Zümreler: bir hayli gündelikçi işçi çalıştırıp sömürürler.

Ne var ki, Finans - Kapital kodamanları, bu Orta Yabanilerin de sömürü kaymaklarını, bin bir dolambaçlı yoldan sızdırıp çekmeği bilirler: Ve Yabaniler de bunun az çok farkındadırlar. Hele «Devletçilik» adı verilen Tekelci Kapitalizmin kıyma makinesi ile ilişkileri, kasap dükkânı önündeki kedi — köpekciklerin durumunu andırdıkça, hoşnutsuzlukları durmadan artar.

Emperyalist sosyologların, özellikle Anglo - Sakson «bilgin» lerin «Orta Sınıf» diye ikide bir «Burjuvazi» yerine kullandıkları term, bu küme insanlara uygun düşebilir. Burjuva sosyal bilimi, bilerek, Finans - Kapitalistle bu Yabanileri birbirine karıştırır. Onun görevi karıştırmaktır.

Yabanî veya Orta zümreler: Şehirde ve Köyde az çok MODERN (yâni Kapitalist) üretimle ilgili Vahşi Kapitalistlerle Orta Emlâk sahipleridirler. O karakterleri ile Antika «Tefeci - Bezirgân» sınıfından ayırt edilirler. «Yabanî» Orta zümreler az çok girişkin ve modern oldukları için, Tekelci ve Hazıryiyici Finans - Kapitalle çatışık olurlar. Bu çelişki normal Kapitalist Serbest Rekabet'ten apayrıdır.

Serbest Rekabette her kapitalist eşit oyun kuralları içinde girişim yapar. Orta zümreler için böyle bir eşitlik yoktur: herşey imtiyazlı Tekelcilik elindedir. Yabanî için ne en yeni bir teknik ve metod araştırma ve sağlama yolu açıktır, ne herhangi demokratik bir sosyal ve politik olanaklar umulabilir. Finans - Kapitalin büyük Banka ve Şirket ağaları, Devlet Kapitalizmi ile satılık politika, basın, ve kültür mekanizmaları bütün yolları tıkamıştır. Toplumun tüm Ekonomi temeli gibi, binbir Üstyapı kurul, kurum, ilişki, araç ve gereçleri, her türlü moral, ideolojik biçim ve parolaları Kodamanların emrindedir.

Bir işçi lideri katledildi

Baştarafı 1. sayfada

sürükleyerek devrime ulaşacağını bilmektedir. Bu nedenle, Emperyalizmin yurdumuzdaki baş ortağı yerli finans kapital.

1 — İşçi sınıfına bilinç taşıyacak olan sosyalist aydınları.

2 — İşçi sınıfı içinde yetişen lider vasıflı teşkilâtçıları baskı ve zulüm altında tutmakta, sindirmeğe çalışmakta ve bu paralelde cinayetler işlemektedir.

Biz örgütsüz oldukça, karşı devrimci saldırılara göğüs germe olanaklarımız güçleşecektir. Egemen sınıfların tahakkümüne ancak ve ancak düşünce ve davranış birliğini gerçekleştirmiş örgütlü güçlerle en etkili bir biçimde karşı koyabilir, halkımızın kurtuluş bayrağını yüksekte tutabiliriz. Örgütlenmenin en yüce biçimi ise işçi sınıfının çelik disiplinli merkezî örgütüdür, yani Proletarya Partisi'dir.

Düşmana karşı en etkili bir biçimde mücadele etmek, işçi sınıfı öncülüğünü her bakımdan gerçekleştirmek, emekçi halk kitlelerini devrime giden yolda eğitmek, safları nizama sokmak üzere tüm çalışmalarımızı Proletarya Partisi'ni kurmak için Büyük Derlenişle yoğunlaştırmalıyız.

Günlerce polis nezaretinde işkence yapılan insanın dinamiti Polis Müdürlyetinde nereden bulduğu ve taze canına niçin kıydığı acıklı kamu oyuna zor yutturulabilir.

Politika esnafı 7500 peşinde

(Baştarafı 4. Sayfada)

Anayasa Mahkemesinin kararı politikacıları işte bu nedenle telaşa sürüklemiş ve bir kez daha birleştirivermiştir. En yıllanmış kurt politikacılardan başlayarak en acemisine kadar tüm burjuva - küçük burjuva siyaset erbabı kutsal ittifakı kurarak anayasanın ilgili maddesini değiştirecektir.

7500'E EVET,
FAŞİZME DE EVET:

Böylelikle bir yandan parlamenterler ayda 7500 TL. ücreti garanti altına alırken öte yandan faşist baskı tedbirlerini de kolayca geçirteceklerdir. Yarın emekçi halkın karşısına hangi yüzle mi çıkacaklar? Politikacı işin burasını fazla düşünmez, zamanı gelince bir yalan, bir yutturmaca kıvırıverir. Zaten daha şimdiden en yetkili ağızlar, eneski parti liderleri çeşitli kılıflar hazırlayıp, bayram mesajlarını şimdiden ...

EMEKÇİ KİTLELERE
POLİTİKACILARI
TEŞHİR EDELİM :

Finans kapitalin baskı ve şiddet mekanizmasının bir kolunda üslenmiş olan politikacılar gemi azıya almışlardır ve gerçekten de kolay telafi edemeyecekleri bir açık daha vermişlerdir. Halkın politikacılara karşı zaten iyice azalmış güveni bu olayla daha da aşağı inecektir. Mücadelemizi emekçi kitlelerle eşleştirmek isteyen devrimciler olarak bu olayın açtığı propaganda imkânını kullanmalıyız. Emekçi kitlelere bir kez daha Türkiye'deki sömürü ve baskı mekanizmasını anlatarak, politikacıların bu mekanizma içindeki yerini göstermeli, getirilen anayasa değişikliğini somut delil olarak halkın gözleri önüne sermeliyiz. politika kuklalarının iplerini oynatan finans kapitali yeniden halka anlatarak asıl kurtuluşu halkın bizzat kendisinin gerçekleştireceğini tekrar tekrar söylemeliyiz. Ve tüm devrimci mücadelenin ancak ve ancak PROLETARYA PARTİSİ önderliğinde zafere ulaşabileceğini bir an olsun unutmamalıyız.

Devrimci

Baştarafı 1. sayfada

Yoksa (Ordu fosilleri) ile (Ordu) nun bir ilgisi yoktur. H.K.» Düşman bunu anlamış görünüyor. Nereden mi anladık? Çalışmasından; Çünkü her darbesini Orduya, «Ordu Gençliğine» vuruyor. Hem öyle vuruyor ki, emekliye de ayrılsa, hıncını kinini alamıyor, orada da vuruşa devam ediyor öldürünceye kadar. Geçen yıl Harbiyelilerin, Teğmenlerin atılmaları; en son tıbbiyelilere kıyış (Ordu Gençliğine) vuruş değil de kime vuruş? (Ordu fosillerine) mi? Birkaç iyi niyetli paşa hariç, hepsi yerli-yabancı Finans-Kapital çetesinin hizmetinde görünüyor. Biz şuna inanıyoruz; «Yalnız şu gerçekliği iki kere iki dört ederce kafaya yerleştirmeli; Türkiye Gelişimi ve Devrimler Tarihinin orijinal gidişi kanunu yüzünden, Türk Ordusu adam akıllı Devrimci bir Gelenek ve Görenek kazandı. H.K.» Anlaşılıyor. Hiç de anlaşılmayacak şeyler değil; yerli - yabancı Finans - Kapitalin, Ordumuzun, (Ordu Gençliği)mizin üzerine bu kadar düşüşlerinin, üşüşmelerinin sebebi.

Doğrusunu isterseniz «Tehlikeli bir silâh». Oynamak tehlikeli bir iş. Hiç beklenmedik anda kendisi ile oynıyanları vurduğu çok olmuştur. Bu yüzden bileğinin hakkını (Vurucu Güç) adını almıştır.

Bir kere daha hatırlatalım bu oyunu oynayanlara; Tarih tekerleği bizden yana dönüyor. Çünkü biz Tarihî Gelişimin kanunlarına uyuyoruz. Sizler gibi nice gizli servis ajanları; ölümü yaklaşmış, çöken, bu yerli-yabancı Finans Oligarşisinin, ölümüne çare bulamaz.

Son sözümüz: «Tarihde bütün yıkılmış düzenler böyledir. Ölümleri yaklaştıkça zulümleri azıtır. Oysa, ölüm korkusu artınca nasıl zulüm artarsa, tıpkı öyle, zulümleri arttıkça ölüm, yaklaşır. Bu rezil çember, ölen bozuk düzenin boğazını biraz daha çok sıkar. TÜRKİYE FİNANS - KAPİTAL'İ O ÇIKMAZ İÇİNDEDİR. Kendisine bedavadan iktidar teslim eden 27 Mayıs ile onun Anayasasına can düşmanı kesilmiştir. ZULMÜNÜ ARTTIRMAKLA BİNDİĞİ DALI (Anayasayı ve Ordunun iyi dileğini) KESİYOR... H.K.»

Patronların

(Baştarafı 3. sayfada)

üç fabrika var. Jawa-Skoda (montaj), Oto-Par (imalat) ve Adel kalem fabrikası. Üçünün de iş verenleri bir. Jawa ve Adel kalem işçileri, fabrika önünde halen direniyorlar.

Jawa işçileri tensikat'ı (işten çıkarma) protesto ediyor. Adel kalem işçileri, Keramik - İş'e geçmek için direniyor

Üçüncü fabrika olan Oto-Par (imalât) fabrikası ise, Jawa fabrikasında montaj yapılamadığı için Oto-Par fabrikasının da imalâtı, zorunlu olarak düşüyor. Böylece imalât yapan işçiler tezgahlarının başında akşama kadar boşuboşuna oturup, akşam gidiyorlar. İşveren, Oto-Par işçilerini direnişe geçirmek için işçilere ücretsiz izin vermek istiyor. Fakat, ücretsiz izini işçiler kabul etmiyor. Bu işverenin işine gelir. Çünkü, asıl korkusu diğer işçilerin ortaklaşa yapabilecekleri eylemdir.

Jawa - Skoda fabrikasına Çekoslovakyadan gelen malzemeler, Devalüasyondan sonra 2-3 misli arttığından fiatları çok yükselen Motorsiklet ve kamyonetlerin satışı yavaşlamaya başladı. Bundan ötürü işveren imalâtı azaltmak zorunda kalarak, 117 işçiyi işten çıkardı. Geriye kalan 233 işçide bu haksızlığı protesto için çıkışı verilen işçilerle beraber direnişe geçmişlerdir.

2 aydır, direnişe geçen işçilere, bağlı oldukları Otomobil - İş sendikası 200 er lira borç makbuzu imzalatarak, para vermiştir. Kurban Bayramını çoluk çocuklarıyla meteliksiz geçiren işçiler halen çok mağdur durumda direnişlerine devam etmektedir.

Hindistanda

(Baştarafı 4. Sayfada)

münist Partinin alması bekleniyordu. Fakat CIA Maocusu Nakşal gerillâları, «burjuva seçim düzenine girmeyi kabul etti» diye bu partinin başkanını üç dört başarısız suikastten sonra öldürdüler. Herhalde Marksist - Komünist Partinin seçimle iktidara gelmesi, kendi «Halk Savaşı» plânlarını altüst edecek diye korktular.

Burunları dibindeki küçücük Çin Hindi halklarının yumruk olmuş canla başla nasıl döğüştüklerini de mi görmüyorlar? diye geliyor insanın aklına. Ama, halk deyişi meşhurdur: «Tencere dibin kara, seninki benden kara!» der.

C.H.P. karıştı

Baştarafı 1. sayfada

dır. Ama iyi niyet toplumsal olaylarda geçerli değildir.

Türkiyede büyük ölçüde kendiliğinden gelişen sınıf mücadelesi karşısında burjuva partilerinin içinde bulunduğu keşmekeş CHP'de de bütün şiddetiyle devam etmektedir. Finans kapital ile küçük burjuvazi arasında yalpalayan CHP samimi bir orta sol politikası izlemediği takdirde, habire bölünmeğe ve güçsüzleşmeğe devam edecektir. CHP ancak ve ancak gerçek bir sosyal demokrat parti olarak finans kapital önüne dikilirse, anti-emperyalist gerçek bir İşçi-Sınıfı Partisi ile tek cephe kurarsa ayakta durabilir, aksi halde çözülüp gitmesi mukaderdir.

Finans - Kapital'in Türkiyede işleyişi:

OSMANLI DÖNEMİ

— II —

Türkiye'de bu olay nasıl başladı ve nasıl gelişti? Asıl konumuz hiç şüphesiz bu. Ben kısa işaretler vereyim: Türkiye'de Oligarşinin ve Plütokrasinin oluşu için. Eğer vaktimiz kalırsa burda rakamlar vereceğiz. Bunda hiç kimsenin zannediyorum şüphesi yok. Nasıl bir asalak sınıftır bizim Plütokratlar? Bunu da borçlarımızdan anlıyabiliriz. Boğaza kadar, hattâ tepemizi aşacak kadar borç içine gömülmüşüzdür. Onun da rakamlarını göreceğiz.

Gericiliği artık bilmiyen kalmadı. Her köyde bir Kur'an Kursu, falan filân... Bunların altında, hepimiz biliyoruz ki, temiz din duygularının rolü hiç yoktur. Finans-Kapitalin, gericiliğini, halk yığınlarını kandırarak onlara dayatması araçları haline gelmiştir bunlar.

Bunalımsa, yıllardan beri hep var. 1960 ta 27 Mayıs ihtilâline kadar gelen bunalım mâlûmdu. Ondan sonra bir izafi istikrar yapılmak istendi. Fakat son zamanda, artık sokağa dökülen biçimde, bunalım Türkiye'de yoktur diyen kalmadı. Bütün bezirgân Partiler başta gelmek üzere, herkes Türkiye'nin içinden çıkılmaz bir bunalımda, bir krizde, bir buhran içinde olduğunu her gün söylüyor.

Geçit konusu da, bir tek kelimeyle söylemek gerekirse: 27 Mayıs gibi olayları bir yana bırakalım. bizzat başımızdaki Plütokratlar ve Oligarklar bidiğiniz gibi harıl harıl Türkiye'nin sınırlarını nasıl kaldıracağız diye çırpınıyorlar. Onun için daha dün Ortak Pazar'a girme gibi kararlarını yürürlüğe sokmıya girişmiş bulunuyorlar. Bu, Türkiye'nin vatan ve millet bütünlüğü sınırlarını kaybedişi, binaenaleyh başka bir biçim idareye geçişi demektir. Tabii bununla kalacak değil. Yahut bizim bir avuç tehakküm yapan Oligarkımızın istedikleri gibi bir geçiş olacağı da hiç kimse tarafından garanti edilemez. Ancak bir geçit belgeleri, alâmetleri, belirtileri içinde olduğumuz ortadadır.

Sermaye ihracına gelince... Bizde bu... Sırası gelince yalnız bizde olmadığını da göstereceğiz. Yâni rakamlarla, olaylarla. İşimiz hep olaydır bizim. Ancak bizde, o kadar geç geldik ki biz bu Finans - Kapital sistemi üretime... Sermaye ihracı tersine oldu. Biliyorsunuz, her sene Türkiye'ye güya yabancı sermaye ithal etmek kaygısıyla Finans-Kapital iktidara geldi. Fakat, hesap yapınca görüyoruz ki, uluslararası yabancı sermayenin Türkiye'ye soktuğu 15-20 milyonsa, 20-25 milyonu da dışarıya çıkarıyor her sene. Transfer yapıyoruz diyorlar. Onu hep frenkçe lâflarla.. Halk anlamasın diye: Tranfer... Yâni bir nevi sermaye ihraç ediyorlar. Tabii klâsik sermaye ihracı bu değil. Anavatan doğrudan doğruya sermaye ihraç edip, öteki memleketleri sömürüyor. Ama bizim gibi topal eşekle sonradan Finans - Kapitalizme katılan ülkelerde prose tersine döndü. Biz gelmiş sermayeye transfer hakkı tanımak suretiyle, kanımızı canımızı muntazaman dışarıya ihraç ediyoruz.

Bir başka gizli sermaye ihracı vardır ki, suç resmen ve milyarlar ölçüsünde hersene muntazaman yapılır, arkadaşlar. Bu da dış ticaret oyunu dediğimiz oyundur. Biraz dış ticaretle meşgul olmuş insanların yanından geçen her arkadaşımız, biraz onun yaptığı işlere yakından bakmışsa, bir şeyi görmüştür: Yabancı memleketten Türkiye'ye mal sokmak istiyen insan, orada diyelim ki 100 kuruşluk bir mal satın almışsa, onu 150 kuruş diye yazdırır. Türkiye'den hâlis döviz olarak 50 kuruş fazla çıkarır. Ve böyle, İsviçre bankalarında falan; başka bankalarda yatmış paralar diye arasıra bir lâf çıkar, ve kaybolur. Bu lâfların gerçek olduğu yüzde yüz muhakkak. Fakat nasıl çıktığı üzerinde kimse durmaz.

Hakikatte bu ithalât-ihracat sırasında bizim Finans - Kapitalistlerimizin, iktidarla da anlaşarak, bile bile Türkiye'nin birikecek sermayesini dışarıya kaçırmaları biçiminde harıl harıl devam eder. Türk malı satarken başka türlü oyun oynar, döviz kaçakçılığı yapmak için. Türk malını yok pahasına toplar, dışarıya sevkeder. Orada onun hakikî pahasını alır. O aradaki farkı kaçak olarak gene başka yabancı ülkelere yatırım yapar.

Nüfuz bölgeleri ve diğer noktalar üzerinde durmıyayım. Asıl konumuz olan Finans-Kapitalin Türkiye'deki karakterine geçmek için, bir a l f a b e t i k meseleyi koyuş olarak bu noktaları belirtmek isterim.

Arkadaşlarım, Türkiye'de Finans-Kapital, çok tuhaf bir olayların gelişimiyle, diyebiliriz ki: Batı'dan hemen hemen yarım yüzyıl önce tehakkümüne teşebbüs etti, girişim yaptı. Hattâ onu alay olsun diye bazan arkadaşlara söylerim: Biz Avrupa'dan çok geriyiz, ama bu Finans-Kapitalist uğrunda biz Avrupa'yı çok geçtik yahu. Onlar 19. ncu yüzyılın sonunda Finans-Kapitalin tehakkkümüne uğradılar. Biz 19. ncu yüzyılın ortasından itibaren, daha Türkiye'de kapitalizm kurulmadan, Finans-Kapitalizm teşebbüslerine giriştik. Nasıl giriştik? Bu enteresan bir gelişim oldu.

Finans-Kapital, yahut Tekelci Sermaye deyince, bunun en oturaklı biçimi büyük kumpanyalar ve şirketlerdir, biliyoruz. Türkiye'de ilk defa 1849 yılı, bakıyoruz, bir Şirket'i Hayriye kuruluyor. İlk kumpanyası Türkiye'nin: bu gemicilik kumpanyası... Bunda iki tane hâfız, bir üçüncü hâfız müdür, başkan Mehmet zâde Abut efendi, bir de komprador burjuva: Teodor Kurji isminde... 5 kişi bu şirketi kuruyorlar. Türkiye'de üretim yapan bir fabrika kurmadan önce, hop atlıyorlar, Avrupa'nın Finans-Kapital tehakkümü çağını açacak olan bir şirketi kuruyorlar. İlginç olan yanı bu.

Ondan önce, biliyoruz, Lâle devrinde ondan sonraları falan, fabrika kurma teşebbüsleri oldu Türkiye'de. Hatta bunlara, biliyorsunuz: Kârhane dediler. Kâr iş demektir. Ama halk onu, biliyorsunuz, çok kötü bir anlamda, Kerhane falan şeklinde isimlendirdi. Ve bastılar, yaktılar attılar. Tutunamadı bizde. Yâni serbest rekabetçi kapitalizm ol görüp Türkiye'de başlıyamadı, başlatılamadı. Bunun nedeni: Tefeci-Bezirgân sermayenin Türkiye'de çok aşırı gelişkin olmasından ileri geliyor. Binaenaleyh Avrupaî anlamda (eskilerin deyimiyle), yâni Batıcı anlamıyla ilk kapitalist tebeşebbüs: şaşılacak bir şey gerçi, fakat bizde daha 19. ncu yüzyılın ortasına gelmeden bir kumpanya biçiminde görüldü.

Arkasından 1854-56 Kırım Savaşı patladı, biliyorsunuz. Bu bizim hâfızların, hocaların öncülüğüyle kurulan ilk Finans-Kapitalist müessesesi diyebileceğimiz kumpanyanın üzerinden hemen hemen 6 yıl geçmeden başımıza Kırım Harbi patlatıldı. Bu, dünya kapitalist devletlerinin Osmanlı imparatorluğunu paylaşma hırlaşmasında bir çeşit noktası oldu. Biliyorsunuz, Çarlık Rusyası sıcak denize inmek için Boğazları ele geçirmek üzere Balkanlara inmek istiyor. Avusturya-Macaristan Tuna'nın ağzını ele geçirmek için onunla çatışıyor.

Fakat bu iki çelişkili ve kâr'ı kadim diyebileceğimiz, Antika imparatorluğun karşısında da daha modern iki imapatorluk var: İngiliz ve Fransız imparatorluğu... Onlar da Hint yolu üzerinde tepişiyorlar. Ama, yukarıdan gelecek yeni Antika haydutları Akdenize indirmek te istemiyorlar.

Bir taraftan istiyorlar ki Türkiye sömürgeleşsin, yâni yüzde yüz kendi emirlerine girsin. Öte taraftan da, bu yüzde yüz emirlerine girecek ülkeyi Çarlığa ve Avusturya — Macara bırakmamak lâzım. İşte bu çelişkileri içinde, yâni kapitalist dün yanın her zaman olan çelişkilerinden bizimle ilgili olanı yanında, bir de bakıyoruz, Çarlık işi azıtınca: İngilizler, Fransızlar, Sicilya krallığı bize yardım ettiler. Ve gittik... İşte, meşhur Sivastopol önünde yatan gemiler şarkımızı da yaratan, Kırım Savaşı patladı.

E, olur, savaş diyeceğiz. Ama bizim için öyle olmadı. Bu savaş hem İngiliz, Fransız kapitalistlerinin Çarlığı geri atmasını sağladı, bir an için. Hem de Türkiye'yi artık yüzde yüz torbada keklik haline getirdi. Ve onun üzerine bir de baktık ki, daha Kırım Harbi biterken kumpanyalar Türkiye'ye akın etmiye başladılar.

1856 yılında Osmanlı İzmir - Aydın Demiryolu kuruldu. Bunun merkezini bile Türkiye'ye getirmemişler. Londra'da merkezi. Türkiye'de şimendifer kuruluyor, demiryolu kuruluyor. Merkezi orda. Koyduğu sermaye de 892 bin Türk lirası.

Arkasından, iki yıl sonra, Türkiye harpten bozgun halinde çıktığı için, sana yardım edelim diyorlar. Ve bildgiğimiz borçlar sistemi başlıyor. Sermaye ihracı, Batı'nın sermaye ihracı başlıyor. İlk borç,. 1858 yılında 4 milyon küsur Türk liralık (altın lira tabii o zamanki) istikraz dediğimiz ödünç almayla küşat merasimini yapıyor.

Ve 4 sene sonra Osmanlı Gaz Kumpanyası kuruluyor.

5 sene sonra, bir de bakıyoruz.. Tabii bu ödünçlerin hepsini saymak vaktinizi çok alır.. Yalnız. 1863 yılında, Avrupa kapitalistlerinin Türkiye'ye borç diye verdikleri paraları Türkiye'de kontrol edecek ve Türkiye'nin bütün ekonomik ve finans işlerine el koyacak meşhur önce hariçte kurulmuş Osmanlı Bankası, başına bir Osmanlı geçirmek suretiyle, Şâhane Osmanlı deyip. Türkiye'ye getirildi.

Bunun merkez kurucuları: 6 İngiliz, 15 Frenk (Fransız).. İstanbul'daki 6 idareciyi seçenler: 10 İngiliz, 10 Fransız.. Alt komite, idare eden: 4 İngiliz, 4 Fransız... Batı'nın Finans - Kapital adını alan sermaye akını, böylece Osmanlı Bankası biçiminde geldi, Türkiye'nin bağrına oturdu. Ve bütün borçlar üzerinde kontrolunu kurdu. Bu banka o borçların alacaklılarının bankasıydı. Türkiye'ye. alacaklarını yerinde tahsil etmek üzere gelip kurulmuştu. Sermaye ihracını böyle yaptı. Böylece Türkiye'nin alınyazısına ecnebi Finans - Kapital tehakkümü etmiye başladı. Hadiseleri, yâni bunun politik sonuçlarını hepiniz az çok bildiğiniz için burada saymıya lüzum görmüyorum.

Yalnız bu arada, 1856 dan 1875 yılına kadar geçen bir birinci safha var: Ecnebi Finans - Kapitalin âdeta yoklıya yoklıya girdiği safha... 16 yıl içinde Türkiye'de 278 milyon altın liralık borç hesaba geçiyor. Ve imparatorluk iflâs ettim diyor. 278 milyon lira: Bugünkü milyarların çok üstünde bir rakam.

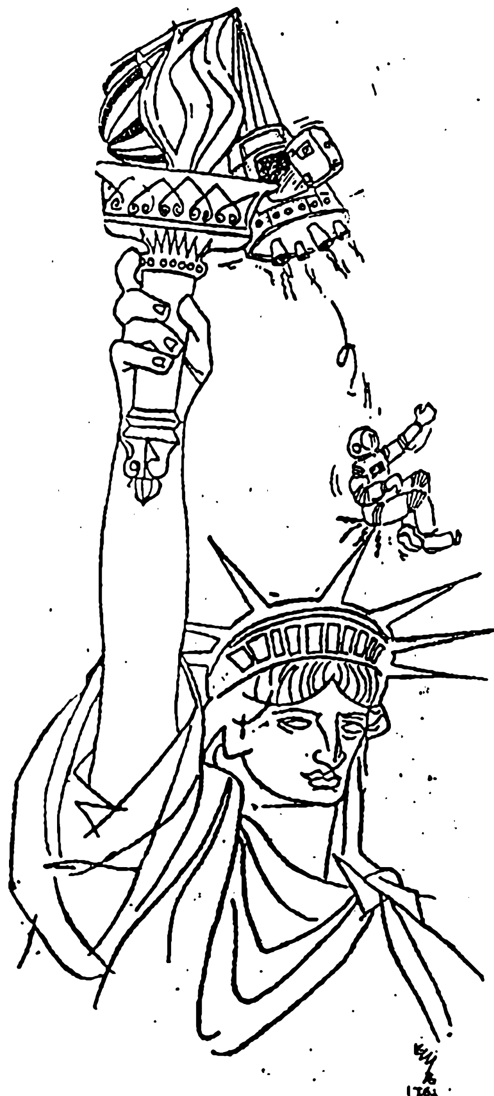
Buna karşılık, Türkiye bu kadar muazzam bir borç içinde boğulduğu sırada: Türkiye'de iki banka kurulmuş, bir rıhtım ve liman şirketi kurulmuş, bir tünel açılmış (şu bildiğimiz tünel: Galata tüneli), iki tane de su şirketi kurulmuş... Türkiye'yi saf, tertemiz Finans - Kapital borç biçiminde boğmuş. Arasıra da, şurada burada birkaç hisedar açıkgöz çıkmış, bir iki ufak teşebbüsende geçmiş: Modern anlamda güya tesisler kurmuş.

Bu iflâs üzerine, biliyoruz, Türkiye veremiyorum, ben bu parayı ödiyemiyeceğim deyince: öyleyse oturalım hesaba, dediler, Batılı Finans - Kapitalistler. Ve Türkiye'ye Osmanlı Düyûn'u Umumiyesi diye bir müessese yerleştirdiler. Osmanlı Bankasından sonra ikinci konağımız: Türkiye'nin Finans - Kapital, ama yabancı Finans - Kapital tehakkümü altına girişi Düyûn'u Umumiye hesabile oldu.

Ondan sonra, 1875 ten 1907 ye kadar, o 278 milyon liralık borcu 114 milyon liraya güya indirme şeklinde bir bağış yapıp sağlama bağladılar. Çünkü zaten o borcun yarıya yakını vurgundu. Yâni gerçek bir ödeme yapılmış değildi. Uzun hesap. Hepiniz onu incelemişsinizdir belki de. Buna mukabil: 8 banka, 10 sigorta (şirketi hep bunlar), 4 rıhtım, 2 su, 6 mâden (mâden kuyusu), 3 tramvay şirketi, 2 elektrik şirketi, 2 gemicilik, 1 kurtarma şirketi, 5 ticaret şirketi, 3 tane de sanayi şirketi kurulmuş.

Bu sanayi şirketleri nelerdir? diye insan merak ediyor. Bu üç şirketten birisi: 1886 yılı kurulan, Yünlü Pamuklu Ticari — Sınaî Anonim Şirket imiş. Bunu padişah fermanıyla alanlar: Ahmet Refik Bey, Reşit Bey, Refik Bey.. Yâni Türkiye'de üretim yapacak bir müessese teşebbüsü gene müslümanlardan çıkmış. Bunlar da: Refik

● Devamı 6. sayfada

Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

OTO KRİTİK

Proleterya partisinin gerçek örgütlenişi

MEKTUPLAR

Dr. Z. O. 'dan
Dr. Hikmet Kıvılcımlı (ağabeyimiz)
«SOSYALİST» Gazetesi Başyazarı
İstanbul

Son yıllarda «legal marksizm» dalgasının ve ona paralel olarak da birkaç çeviri'den elde edilen yalan yanlış bilgilerle beslenen sözde marksist lafazanlıkların alabildiğine yayılması, ellerine birer «dergi» geçiren bu sözde marksist gurupçukların kendi çaplarına göre, — gerçekte Finans-Kapitalin yararına,— her türden küçük - burjuva sosyalizmlerini piyasaya sürerek yüksek perdeden «ÖRGÜTLENELİM!» yaygarası ile ortalığı toza dumana kattıkları ve bu yaygara arasında içtenlikle davaya inanmış genç kuşakları oportunizm batağına sürükledikleri kesinlikle belirdi. Bu yaygaralar arasında güvenilen çok «hacı»nın da «HAÇ»ları ortaya çıkmakta gecikmedi. Güvenilen dağlara kar yağdı ki, yol iz belirsiz oldu. Bilimsel sosyalizm adına öylesine bir anarşi yaratıldı ki, parsayı elbette Finans Kapital toplayacak!

Bu yaratılan toz duman karmaşıklığı içinde ve her dergiden (ANT, AL ve AK AYDINLIK'lar, EMEK (onun tutumu belli), Sosyalist PARTİ için Teori-Pratik Birliği'nden) yükselen «ÖRGÜTLENELİM!» yaygarasının ardında, asıl unutturulmak istenen PROLETARYA PARTİSİ'nin gerçek örgütlenişidir. Bu, apaçık ortada.

SOSYALİST'in yeniden yayınlanması, işte bu oyun'un maskesini indirmeye yaradı... Tümü örgütlenelim, diyor... Ama nasıl bir örgüt?... SOSYALİST tam zamanında yayınlandı... Ve gerçek sosyalistler için de, bu kaosu aydınlatan ışık oldu. Ve asıl yapılması gerekeni kesinlikle ortaya koyan...

Bundan otuz beş yıl önce, daha bir TIP ÖĞRENCİSİ iken, bugün altmışına yaklaşan benim kuşağımdan olanlar, yönetiminiz altındaki «Marksizm Bibliyoteği» yayınları ile sosyalizmle temasa gelmişlerdi. Ondan aldıkları hızla devam ettiler. Tabiî edebilenler... Ve marksizm kalpazanlarını seçmeyi de, elde ettikleri diyalektik mihenk'e uygulamayı bildiler...

Gel gör ki, bugün bu «legal marksizm» havası içinde, yalan yanlış yorumlar ve don kişotça davranışlar anaforu arasında genç kuşakların çoğu, aynı seçme yeteneğini kazanmadan bir gurupçuğa angaje oluyor ve bir baş-dönmesine uğruyorlar. Elbette, yalınca Finans-Kapitalin işine yarayan bu baş-dönüklüğü içinde, kez sosyalizmin kalpını benimseme durumuna düşüyorlar... Ve bir «secte»in savunucusu oluyorlar. Bu baş dönüklüğünden kurtulanlar da var elbette... Sayıları da az değil!

İşte bunların «SOSYALİST»in çevresinde toplanmaları yerinde olacak.

Toplanacaklar elbette... Toplanmalıdırlar da... Marksizmi bir eylem klavuzu değil de, kolaycı bir şablonculuk haline getirmekte yarar uman Finans-Kapital'in (belki de habersiz) megafonlarına, ancak «SOSYALİST» yolu ile ot tıkanacak ve onların kalplıkları, kalpazanlıkları sürekli eleştirilerle gözler önüne serilerek gerçek PROLETARYA ÖRGÜTÜ'nün güçlenmesi yoluna gidilecektir. Buna inanıyorum.

SOSYALİST Gazetesine abone için çalışmak vazifemizdir. Gerekli hallerde yazı göndermek de isterim. Size acil şifalar diler, SOSYALİST'e BAŞARILAR... Dostlara selâm ve bağlılık...

Yığınlara seslenecek yayın organı şarttır

Sayın yönetici,

9 — 16. sayınızda yeralan eleştiri çağrınıza katılıyoruz.

Gazeteniz üzerine yapılacak bir eleştiri iki bölümde ele alınmalı, A— ÖZ, B— GAZETECİLİK konuları ayrı ayrı incelenmelidir. ÖZ üzerinde söyleyeceklerimiz azdır: Dağınıklık dönemini atlatabilmek için yaptığınız öneriler yerindedir ve desteklenmelidir. Genel tutum ve yazılar yararlıdır. Eleştiriler kırıcı olmadığı için, toplayıcı yazılar bilimsel olduğu için yararlıdır.

Aynı şeyleri «B» için söylemek güçtür. Gazetecilik olarak son sayı dışında gazeteniz zayıf kalmaktadır. Şöyle:

a— İlgisiz okuyucuyu çekecek büyük başlıklar neden kullanılmıyor? Tüm sütunlar üzerine atılacak başlıklarla ilgi arttırmak yolu kullanılması gerekli bir yoldur.

b— Gazetenin yaygınlık ortamı nedir? Anadolu dağıtımı yapılmakta mıdır? Sanmıyoruz. Kaç basılmaktadır? Kaç satılmaktadır?

c— Gazete olarak ucuz olmasına karşın, gene de okunması gereken yığınlar için 1 lira fazladır. Ek bir çalışma olarak küçük de olsa yığınlara uzanan el gazeteleri çıkarmak şart değil mi? Bu gazete teori için faydalı, ama yeni okuma öğrenmiş bir işçi için, başka tür yayın gerekmez mi? Bir lisenin tüm öğrencilerini aynı sınıfa toplamak garabetine düşmemeli. «Tercüman» gazetesindeki pehlivan hikâyelerinden fazlasını okumamış adama başka türlü yayın yapmanız şarttır ve bunu bekliyoruz.

d— Anadolu'da temsilciler ve dağıtıcılar olarak yardımı dokunacak arkadaşlar bulunmalı ve haberleri göndermekte gazeteyi dağıtmakta görev almaları sağlanmalıdır.

e— En önemlisi de geçmiş yayınları izlemeyenler, yazıları okurken zorluk çekebilirler. Çünkü ifadeler çok ağır ve sadelikten uzak olmaktadır. Bu ise okuma ve anlama güçlüğü doğurmaktadır.

f— Son olarak şu duruma değinelim: Olaylara az yer veriliyor? Aslında bunun sebebi, gazetenin bir teori dergisi niteliği [illegible] olabilir. Bizim yukarda ortaya koyduğumuz [illegible] türlü bir başka yayın [illegible] da bu eksiklik giderilebi-

(Devamı [illegible] sayfada)

Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Sahibi ve Başyazarı: Dr. Hikmet Kıvılcımlı
Sorumlu Yazı işleri Müdürü: Hidayet Kaya
İdare Yeri: Lâleli Cad. Çelikpalas Apt. 1/3 - İST.
Ankara Bürosu: Sümer Sokak, Venüs Apt. Daire 13. Demirtepe — Ankara

Abone şartları : Yıllık : 50 TL.
6 Aylık : 25 TL.
3 Aylık : 12,5 TL.
Hesab No: 30 Lâleli İş Bankası şubesi

Baskı : Vatan Matbaası